

brat *francišek* 3

Zato je še kako pomembno
samoopazovanje
in iskrena samokritika,
ki mora razkrinkati pritajeno
samoljubje, kajti le resnica
o sebi – ponižno priznanje
lastnih izkrivljenih interesov
– nas bo osvobodila
tiranskega samoljubja.

- Odnos do samega sebe
- **FRANČIŠKOV POGLED NA ČLOVEKA**
- Sv. Janez XXIII.
- Bratstvo ruši zidove!

Urednikova beseda

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbdf/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbdf/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Na naslovnici Pauline Marie Jaricot,
Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Drževčnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-20.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

- 4 **Frančiškova duhovnost**
Odnos do samega sebe
Sv. Frančišek Asiški in prenova Cerkve
- 10 **Naša evangelizacija**
Frančiškov pogled na človeka
Pauline Marie Jaricot
- 14 **Členimo Vodilo**
17. člen
- 15 **Frančiškov svetni red**
Razpis natečaja za logotip OFS SLO
1. mednarodno srečanje duhovnih asistentov OFS
Daruj za hišo ostarelih
Sv. Janez XXIII. – papež Janez Dobri
- 19 **Iz naših družin**
Bratstvo ruši zidove!
100-letnica krajevnega bratstva OFS Tolmin
(1920–2020)
Volilni kapitelj OFS KB Brezje, 23. 2. 2020
- 25 **Iz Frančiškovih logov (revij)**
Vox Franciscana
Delavnica za duhovne asistente OFS v Rimu
- 26 **Mladi Frančišku**
Spolnost je Božji dar
- 29 **Pravičnost in mir**
OFS in finančna odgovornost
- 35 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (54-56)
- 40 **Sveta dežela**
Romanje ob 110-letnici vseslovenskega romanja
v Sveto deželo
Malik al-Kamil – nepoznani sultan?
- 46 **Razvedrilo**
Priprava mila
Nagradni okvir

Gospod naj ti podari mir!

Še vedno se nahajamo v času, ki ga v novejši zgodovini še nismo doživljali. Čas izolacije zaradi koronavirusa je na glavo postavil vse dosedanje predstave o marsikaterem področju življenja. Tudi v življenju Cerkve smo se morali prilagoditi. Sv. maše se obhajajo brez udeležbe ljudstva, razen prek sodobnih medijev obveščanja (radio, TV in internet). Je pa ta čas izolacije pripomogel h globljemu premisleku o sebi, o naših medčloveških odnosih in h poglobitvi vere. O odnosu do samega sebe bo spregovorila tudi ta številka revije Brat Frančišek.

V rubriki *Frančiškova duhovnost* nam bo kapucinski br. Štefan Kožuh predstavil odnos do samega sebe, frančiškanski br. Miran Špelič pa sv. Frančiška in prenovno Cerkve.

Naša evangelizacija nam prinaša novo katehezo o odnosu do samega sebe in predstavi božjo služabnico Pauline Marie Jaricot, ki je ustanoviteljica *Živega rožnega venca*. Mimogrede, v pripravi je nova rubrika, ki bo namenjena vsem članom ŽRV.

Še naprej razčlenjamo vodilo OFS, tokrat 17. člen, ki govori o družini.

Rubrika OFS nam predstavlja razpis natečaja za nov logotip OFS Slovenije

in utrinek s prvega mednarodnega srečanja duhovnih asistentov OFS, ki se ga je iz Slovenije udeležil minoritski p. Danilo Holc. Povabljeni smo tudi k darovanju za hišo ostarelih, med znanimi člani Frančiškovega svetnega reda pa spoznamo sv. papeža Janeza XXIII.

V nadaljevanju nam rubrika *Iz naših družin* pokaže tradicionalno goriško srečanje ob jaslicah v duhu sv. Frančiška, v Tolminu obhajajo 100-letnico KB OFS, na Brezjah pa so imeli volilni kapitelj OFS.

Iz Frančiškovih logov (revij) nam razgrne revijo *Vox Franciscana* in nekaj zanimivih utrinkov.

O daru spolnosti lahko berete v rubriki *Mladi Frančišku*, seveda pa je branje namenjeno tudi starejšim.

V rubriki *Pravičnost in mir* se tokrat srečamo z odnosom OFS do finančne odgovornosti.

Sledi še nekaj rožic sv. Frančiška, *svetodeželska* rubrika pa spominja na romanje ob 110 letnici vseslovenskega romanja v Sveto deželo, ki je potekalo februarja 2020 pod vodstvom nadškofa msgr. Stanislava Zoreta.

Razvedrilo obuja pozabljene spretnosti, tokrat pripravo mila iz milne osnove in iz koščkov mila, ki so ostali po uporabi. In seveda nagradno igro.

Vsem želim, da bi ostali zdravi!

Vse dobro!

br. Janez Papa

Odnos do samega sebe

Ko zapiha primeren veter, se oljke v sončni svetlobi posrebrijo. To se ne zgodi ravno pogosto, je pa poseben čar opazovati s primerne razdalje to naravno lepoto tako preproste in tako zelo plemenite oljke.

Tako – lepo – je videti od daleč, a ko se na pomlad približaš oljkam, je podoba precej drugačna. Vsaka od njih kliče po rezu: nekatere po blagem, ki naj le očisti lansko bujno rast, ker ne obeta rodovitnosti; druga kliče na pomoč, da jo osvobodíš bršljana in trnja, ki se je po tihoma po deblu splazilo med njeno vejevje in ji pije življenjski sok; tiste bolj na obrobju pa potrpežljivo – tudi več let – čakajo na gospodarja, da se jim posebno posveti in jih temeljito obreže. Tako bo lahko blagodejna sončna svetloba spet iz vseh strani spodbujala njihovo rodovitnost.

Čemu ta »sprehod« med oljkami, se morda sprašujete. Ne le zato, ker me že od nekdanj nagovarjajo, letos pa se jih

praktično učim tudi obrezovati. Ganljiva je njihova trdoživost in radodarnost: pomislite samo, da iz običajno dokaj puste in včasih celo krčevite zemlje posrkajo dovolj moči, da nam dajejo olje, ki je zdravilo, mazilo – ne le v kozmetiki, pač pa tudi pri zakramentih –, ki je hrana in sveto.

A oljka me nagovarja še zaradi nečesa drugega. Prekaljen mojster obrezovanja mi je dejal, da je oljki potrebno spoštljivo in tankočutno prisluhniti in slišal boš, kako ti govori: »Bolj ko me boš obrezal, več sadu ti bom dala!« Manj je torej lahko več! In če trta ob obrezovanju »zajoka«, oljka ne, pač pa »dostojanstveno« zadaha, osvobodjena odvečnega lesa, da bo lahko – odprta soncu z vseh strani – dala obilje dragocenega olja.

Si upaš biti gospodar samega sebe, ki na videz neusmiljeno zareže v vse tisto, kar se je v tebi divje razraslo in ti dela senco ter jemlje moč, da bi dal čudovite sode rodovitnosti, za katero si ustvarjen?

Potrebno se je očistiti, pogasiti plamene samoljubja, porezati tisočglavo nečimrnost, da bi se v meni naselil dušni mir; in ko bo zavel veter Svetega Duha, se bo tudi moje življenje posrebrilo, zažarelo v odsev Njega, ki je bistvo mojega življenja, ki je moj Stvarnik, moj Odrešenik, moj Posvečevalec ... moj Bog in moje vse!

Zakaj je tako potrebno vsakodnevno obrezovanje, očiščevanje namenov? Zato, ker vemo, da vsi nagonsko iščemo samega sebe. V življenjskem krogu se vsako živo bitje – od najpreprostejših morskih alg do človeka, ki je krona stvarstva – organizira tako, da vse sile usmerja nase, za svojo obrambo, v svojo korist. Na neki način je vsako živo bitje zaradi boja za preživetje ... sebično.

Trgovca, ki odpre svojo prodajalno, trdi, da to dela zato, da bi oskrbel ljudi v določenem predelu mesta; vsi pa vemo, da se – morda celo nehote – tega okolja poslužuje za svoj zaslužek. Politik na vse strani razglašča, da je v službi ljudstva; ljudje pa kaj hitro po volitvah spoznajo, da se le on poslužuje njih.

In jaz? Iskreno si lahko priznam, da se tudi meni, večinoma nezavedno, dogaja ista igra osebnih interesov. Zato je še kako pomembno samoopazovanje in iskrena samokritika, ki mora razkrinkati pritajeno samoljubje, kajti le resnica o

sebi – ponižno priznanje lastnih izkrivljenih interesov – nas bo osvobodila tiranskega samoljubja.

Obstaja pa še drugo področje, kjer se lahko nevede hitro in morda celo pogosto ujamem v lastno past sodb (ali še česa hujšega) o drugem. Po domače temu rečemo, da mi tisti človek »gre na jetra« ali da ga »imam v želodcu«. Nezavedno (jetra, čeprav so morda hudo zastrupljena, ne bolijo!) ali pa zavedno (o, želodec pa včasih precej boli!) sem zaradi njega nenehno obremenjen. On po vsej verjetnosti moje negativne naravnosti proti sebi sploh ne čuti, mene pa muči noč in dan. Zato: pamet v roke in odpusti, pozabi ... vse to, čimprej, ker je to najprej tebi v blagoslov. Skratka: imej se rad in se zato ne obremenjuj z navideznimi ali pa morda včasih resničnimi motečimi potezami drugega.

Za sklep vprašanje: hočem biti pridna čebela ali nadležna muha ... v odnosu do samega sebe? Muha, ki poseda po vsemogoči nesnagi in pleše okoli glave, grozeč s kakšnim nevarnim virusom. Čebela, ki neutrudno leta od cveta do cveta in nežno nabira nektar, v glavnem za druge.

br. Štefan Kožuh, kapucin

Sv. Frančišek Asiški in prenova Cerkve

Tokratni gost Katoliške karizmatične prenove nadškofije Maribor je poudaril trenutno še kako pomembno temo za današnji čas: Sveti Frančišek, pomagaj tudi nam popraviti cerkev! Čeprav so naše cerkve v glavnem novejše, so vedno potrebne popravila.

Vprašajmo se: Kdo je ta Frančišek, kakšna je ta Cerkev, ki jo je treba popravljati, in kaj se dela pri tem popravljanju Cerkve? Frančiška vedno imejmo za dober zgled. Frančišek Asiški je kot zgodovinska oseba zelo znan zaradi številnih življenjepisov. Mnogi svetniki so znani po svoji duhovnosti ali izobraženosti, pa kljub temu niso zapustili nobenih zapisov. Frančišek pa je znan zlasti po svojih življenjepisih in spisih.

Tomaž Celanski je pripravil in napisal vsaj tri in pol življenjepise o Frančisku, ki so med seboj zelo različni. Prvi zapis je bil narejen za kanonizacijo, drugi je bil pripravljen za uporabo v samostanih, kjer so redovniki med obroki brali. Tretji življenjepis ima naziv Spominjanja. Napisal je tudi življenjepis za na kor in še enega, ki so ga našli pred dvema letoma, pa še ni ugotovljeno, za kakšen namen je bil napisan.

Sv. Bonaventura pa je približno 40 let po Frančiškovi smrti napisal dva življenjepisa

o njem, to sta Legenda Maior in Legenda Minor, z namenom da bi se ustvarila enotna slika sv. Frančiška. Znotraj Frančiškovega reda so v tem času začele nastajati precej različne smeri z različnimi pogledi na sv. Frančiška. Vsi so se razglasili za prave Frančiškove dediče, čeprav so bili nekateri že na meji krivoverstva.

Sv. Bonaventura in njegovo vodstvo so prepovedali vse druge življenjepise. Takrat so se uničili vsi zapisi Čelanskega. Čeprav je bilo to kruto, je bilo v tistem trenutku potrebno. Ker pa so se rokopisi ohranili v drugih redovih, so se obdržali še za naš čas. Nekaj let zatem pa so nastale še Rožice, zbirka legend, ki imajo jedro resnice, zraven pa kar nekaj neverjetnega.

Vsak od teh življenjepisov je predstavil sv. Frančiška iz svojega zornega kota, vidimo ga praktično z vseh strani. Vsi ti življenjepisi pa so stopili v drugi plan okrog leta 1900, ko je prišlo do odkritja Frančiškovih spisov. Poznali smo jih skoraj ves čas, toda pred dobrimi sto leti jih je neki francoski protestant ovrednotil. Od takrat so glavni vir spoznavanja življenja sv. Frančiška. Na osnovi teh spisov lahko presojamo kakovost življenjepisov.

V slovenščini smo leta 1981 dobili prevod teh spisov. V njih so Frančiškova Vodila, cela vrsta spodbud, opominov in pisem, ki jih je namenil svojim sobratom in vernikom, sklepi njegovih molitev in dve oporoki, ki razkrijeta, kako daleč je prišel v svojem duhovnem razvoju. Po 700 letih smo prišli do ovrednotenja njegovih lastnih spisov. Zdaj, po 800 letih, ga poskušamo spoznati kot velikega učitelja duhovnosti in velikega prenovitelja Cerkve.

Tudi on, kot večina mladih ljudi, si je življenje zamišljal srečno, saj je bil sin bogatega trgovca in prav v njegovem času je trgovina cvetela. Po padcu rimskega cesarstva v 5. stoletju po Kr. je trgovina praktično propadla in gospodarska kriza je trajala nekaj sto let. Antična mesta so skoraj propadla. Tako je Rim v času svojega razcveta štel 1,700.000 prebivalcev, po krizi pa dobrih 10.000. Po letu 1200 pa so se mesta spet okrepila in oživela. Spet se je razvila trgovina. Frančiškov oče je bil predstavnik porajajočega se meščanstva.

Toda Frančišek ni želel hoditi po očetovih stopinjah, hotel se je povzpeti višje, med plemenite. Hotel je postati vitez. Oče ga je pri tem podpiral in mu kupoval orožje. Mladi vojščak je imel takrat svoje znamenite sanje, ko je videl dvorano, polno ščitov in trofej. Toda stvari so se obrnile drugače. Njegova vojska iz Assisija je prišla v ujetništvo v Perugia. Frančišek je tudi v ujetništvu uspel ohraniti svoj veseli in razposajeni značaj. Očetu je uspelo, da je

sina, skupaj z drugimi plemiči, z odkupnino rešil iz ujetništva.

Vendar Frančišek po vrnitvi iz ječe ni bil nikoli več isti. Ko je bil rešen vsega hudega, je postal drugačen, kot da bi doživel nekakšno izgorelost. Ljudje okrog njega so opazili, da se je čudno vedel. Če gledamo njegovo stanje z vidika duhovnega življenja, ga prepoznamo kot padec na dno. Doživel je svojo nemoč. Iz te nižine je začel vrednotiti svoja hrepenenja in spoznavati, da ni vse v viteštvu in zmagah. Čutil je, da so neke večje stvari, ki jih takrat še ni razumel. Blodil je okrog mesta. Bil je ravno dovolj šibak, da se ga je globoko dotaknilo srečanje z gobavcem. Tokrat ni zbežal pred njim, ampak ga je objel. To je bilo tisto prvo srečanje s Kristusom. Dokončno se je z Njim srečal pri Sv. Damjanu. V tej napol podrti cerkvi je visela nenavadna ikona iz starih časov. Jezus je ranjen na križu in krvaveč, a ima odprte oči in še živi. Ni takšen kralj, kot so ga upodabljali v tistem času. Ta križani Jezus Frančisku tudi spregovori in mladi fant začne moliti pred Križanim: »O vzvišeni in veličastni Bog. Razsvetli temine mojega srca. Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, o Gospod, da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.«.

Zavedel se je, da ne more nič več, da je njegovo srce v temi in da je le Bog velik. Ne v trgovini in ne v viteštvu ni več videl sijaja. Spoznal je, da sta veličastvo in sijaj pri Bogu. Vsemogočni mu je razsvetlil temine srca. Le s pravo vero, trdnim upanjem in popolno ljubeznijo se temine osvetlijo. Nepopolna ljubezen diši po samoljubju, popolna ljubezen pa je služenje in izgorevanje za drugega. Prosil je tudi za razumnost in spoznanje, da se bo držal Njegove svete in resnične zapovedi. V svojem srcu je zaslišal Jezusov glas, naj popravi njegovo Cerkev. Takoj je pričel popravljati to malo razpadajočo

cerkvico. Zlágal je kamne in tako popravil vsaj tri cerkvice v okolici Assisija.

V družini pa je doživljal vedno manj razumevanja. Brat ga ni sprejemal, ker mu je delal sramoto s svojim početjem, oče pa ga je razdedinil. Takrat Frančišek vrne vse, kar je od njegove družine, tudi obleko, ki jo ima na sebi. Škof ga zaščiti in ogrne s svojim plaščem ter ga s tem dejanjem tudi prevzame v cerkveno oskrbo. Postane neke vrste puščavnik brez statusa, toda zanj začne veljati cerkveno pravo. Izgubil je očeta in brata, toda dobil je brate od Gospoda. Zmeraj več se jih je odločilo za enako pot. Prihajali so k njemu, ker so prepoznali njegovo iskrenost. Dobil je tudi potrdilo od papeža, da lahko živijo po evangeliju. To je odgovor, ki je naredil Frančiškovo skupino drugačno od ostalih. Legenda pravi, da je papež sanjal, kako Frančišek drži in podpira cerkev. Zdaj nam je jasno, zakaj mu je Jezus naročil, naj popravi njegovo Cerkev. Jezusova Cerkev je Božja in sveta, hkrati pa je tudi človeška in grešna, zato se vedno neke krha in ruši in je kar naprej potrebna PRENOVE in PRENOVITELJEV. Frančišek je dobil spodbudo za prenovitev Cerkve od Kristusa in s tem je soglašala tudi Cerkev. Popravila se je lotil z oznanjevanjem evangelija. To je bil tudi tisti najtežji kamen, ki se je odkotalil s cerkvene strehe. V tistem času je bila Cerkev miselno, literarno, gospodarsko in tudi vojaško zelo močna. Nastajale so univerze. Kljub bogastvu pa ni imela oznanjevalne moči.

Frančišek je takrat v svojem Vodilu zapisal, naj vsi bratje pridigajo s svojimi deli. Večinoma niso bili ne vojaki ne teologi in tudi ne gospodarstveniki, pa so kljub temu spremenili evropsko gospodarstvo. Skoraj vsi so bili brez izobrazbe, toda s svojimi deli so pridigali in oznanjali evangelij. Niso si prilaščali ne ozemlja ne imetja in ne pridiganja. Če je škof dovolil, so lahko delovali, sicer pa

so šli drugam. Za ponižnost so navduševali tako klerike kot laike. Bog je oznanjal evangelij z njihovimi besedami in dejanji. To je Frančiškovo popravljanje Cerkve! Svoje brate je pošiljal tudi med nevernike in drugače verujoče. Nikjer niso povzročali preprirov in nikoli niso zanikali svoje vere v Očeta in Sina in Svetega Duha.

Frančišek je imel dve izkušnji z islamom. Prva so bili mučenci v Maroku, kjer so pet njegovih bratov mučili in pobili. Druga pa je njegov dialog s sultanom v Egiptu, katerega 800-letnice smo se spominjali lani. Hrepenel je po tem, da sultana spreobrne ali pa postane njegov mučenec. Nista se mu uresničili niti prva niti druga želja. Toda na podlagi tega dialoga so dobili Frančiškovi bratje dovoljenje, da smejo prosto delovati in živeti na svetih krajih v Sveti deželi, kjer so navzoči še danes.

Tudi drugi Frančiškov način popravljanja Cerkve je nenasilen, in sicer s poezijo, ki je večkrat močnejša od katapultov. Bil je tudi velik v prepoznavanju karizem. Tako je prepoznal učenost Antona Padovanskega. Anton je bil silno učen. Svoje spreobrnjenje je doživel takrat, ko so mimo njega peljali trupla maroških mučencev. Zaželel si je tudi sam iti po njihovi poti. Toda njegovo ladjo je namesto v Afriko zaneslo v drugo smer. Pristal je v Italiji, kjer je ostal v ponižnosti in služenju, dokler ga niso dominikanci pozvali, naj pridiga on, ki je bil kot pomivalec posode najnižji med najnižjimi. Niso mogli verjeti, da je pridigal tako učeno, in to brez

predhodnih priprav. Frančišek ga je slišal in mu navdušen napisal pismo: »Všeč mi je, da poučuješ brate sveto teologijo, toda pazi, da pri tem ne boš ugasil duha molitve.« V njem je prepoznal karizmo znanja in poučevanja. Tudi to, da vsaj v zadnjem obdobju Frančiškovi redovi zelo dobro sodelujejo, je njegova karizma.

Pot edinosti je veliko popravilo Cerkve. Slovenci smo večkrat »cepljeni« proti edinosti. Frančišek nam kaže in razodeva njeno karizmo. Uči nas, kako ljubiti Cerkev, čeprav se ta včasih kar ponuja za sovraštvo in prezir. Saj ima tudi Cerkev grehe in napake. Večkrat je lažje metati v Cerkev kamne, kot pa z njimi graditi. Kritika je nujna, toda ni dovolj. Cerkev potrebuje ljubezen in ljubitelje, take, ki vidijo njene napake, pa jo kljub temu ljubijo. Bog nas neskončno ljubi, čeprav smo tolikokrat prelomili zavezo z Njim. Tako kot Bog ljubi svoje grešno ljudstvo, tako moramo tudi mi ljubiti Cerkev in papeža. Tudi papež lahko naredi napako, toda naša ljubezen in prisotnost bo to pomirila.

Karizme ljubezni, katere nas uči Frančišek, ni mogoče razložiti, ker presega našo sposobnost govorenja. Lahko pa jo pokažemo in imamo za zgled, tako da ljubimo Cerkev in jo pomagamo graditi z delom in molitvijo.

Ko je bil Frančišek slep, si je vseeno želel, da bi bil z njim kakšen brat, da bi skupaj molila brevir. Mi pa svojo ljubezen do Boga izkažimo s svojo prisotnostjo pri sveti maši.

Tudi sveta maša je ljubezen in graditev Cerkve. Papež ima na svojih ramenih Cerkev, ki jo je treba kar naprej popravljati. Tudi on potrebuje brate in sestre, ki mu stojimo ob strani. Kjer on prenavlja in popravlja, potrebuje našo podporo in navzočnost v molitvi. Zato večkrat molimo tudi po namenu svetega očeta. Tudi to je naš mali prispevek za popravljanje Cerkve. Vsaka drobtinica nekaj prispeva.

Velja tudi zame in zate. Cerkev ne bo propadla! Peklenska vrata je ne bodo premagala! To verujemo. Vemo pa, da je tudi človeška in včasih razpada, tudi če se peklena vrata preveč ne trudijo. Naša naloga je, da tudi mi v ponižnosti prepoznavamo karizme, kot jih je prepoznal Frančišek. V svoji majhnosti in nepomembnosti lahko tudi mi z zgledom, delom in oznanjevanjem evangelija v Cerkev vgradimo svoj kamenček. Iščimo svojo karizmo in pustimo Jezusu, da nam jo pokaže, kot jo je pokazal Frančišku, ter pustimo, da nam jo Cerkev prizna, kot jo je Frančišku. Tudi mi postanimo graditelji in popravitelji Cerkve.

Če bi poskušali spraviti na papir vse tiste lepe besede in misli, ki smo jih slišali od našega dragega brata dr. Mirana Špeliča, bi bila naša revija premalo. Zato naj velja povabilo! Pridite vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 15h v cerkev Svetega Rešnjega Telesa v Mariboru, kjer boste v živo slišali veliko dobrega in poučnega za življenje.

Hvala vsem, ki se trudite, da so naša srečanja karizmatična. Predvsem pa hvala našemu tokratnemu gostu.

MIR IN DOBRO!
Br. Miran Špelič OFM
Predavanje povzela:
Teja Prapotnik

FRANČIŠKOV POGLED NA ČLOVEKA

Odnos do samega sebe

Vodilo/Konstitucije Konstitucije, člen 13 a

Kakor gleda Oče v vsakem človeku svojega Sina, Prvorojenca med mnogimi brati, tako naj Frančiškovi bratje in sestre v svetu sprejemajo vse ljudi ponižno in vljudno kot Gospodov dar in Kristusovo podobo.

Sveto pismo Mt 20,26-28 in Jn 13,34-35

»... kdor hoče postati med vami velik, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik, tako kot tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mt 20,26-28).

Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen« (Jn 13,34-35).

Oznanilo

Kaj pravi Sveto pismo o ljubezni do samega sebe?

Sveto pismo pokaže, da je prav in celo potrebno, da imamo do razumne mere radi sami sebe. Takšna ljubezen zajema to, da skrbimo zase, se spoštujemo in imamo občutek lastne vrednosti (Mt 10,31). Sveto pismo ne poveljuje sebičnosti, daje pa ljubezni do sebe mesto, ki ji pripada.

Preden se spustimo dalje v to, pa odgovorimo na pomembno vprašanje: Ljubezen do koga bi nam morala biti

na prvem mestu? Ljubezen do Boga bi morala biti v našem srcu na prvem mestu. Glede na Sveto pismo je največja zapoved »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem svojim srcem« (Mr 12,28–30, 5 Mz 6,5).

Jezus je rekel: »Da bi svet spoznal, da ljubim Očeta, delam tako, kakor mi je Oče zapovedal« (Jn 14,31). Iz tega spoznamo, da je bila tudi Jezusu ljubezen do Boga na prvem mestu in da se je ves posvetil temu, da opravlja njegovo delo.

Ljubezen do koga pa je na drugem mestu?

Druga največja zapoved je: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (Mr 12,31; 3 Mz 19,18). Ko površinsko pogledamo to zapoved, takoj pomislimo samo na prvi del: »Ljubi svojega bližnjega.« Navsezadnje nam je tudi tukaj Jezus zgled. On je svojo ljubezen do bližnjega pokazal tako, da je skrbel za potrebe drugih in za ljudi celo žrtvoval svoje življenje.

Kje pa smo potem mi? Kje je ljubezen do nas samih? Včasih se lahko vprašamo, koliko smo usmiljeni do samega sebe ... koliko se imamo radi. Vsakemu se zgodi, da kdaj ni usmiljen do samega sebe, se krivi in mogoče celo sovraži zaradi svojih lastnosti ali dejanj. Stopnja usmiljenja, ki si jo podarim, vedno vpliva

na usmiljenje, ki ga dajem drugim, pa če se tega zavedam ali ne. To je pomembna resnica, ki jo pogosto spregledamo. V Svetem pismu nikjer ne piše izrecno, da moramo ljubiti sami sebe, vendar pa moramo malo bližje pogledati zapoved »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe«. Ta drugi del »kot samega sebe« nam v bistvu pove, da moramo ljubiti sebe, da bi v celoti lahko ljubili bližnjega. Če hočemo biti usmiljeni do drugih, moramo biti usmiljeni do sebe. Pokaže nam, da je normalno in koristno ljubiti in spoštovati samega sebe. Seveda ne govorimo o pretiravanju, ker potem pridemo v drugo skrajnost, kar je egoizem in samopoveličevanje.

Prav tako je tudi Jezus do sebe pokazal razumno mero ljubezni tako, da si je vzel čas, da je počival, jedel in užival v družbi svojih privrženecv in tistih, ki jih je zanimalo, kar je učil. Naša ljubezen do samega sebe posega v naša dejanja ter podzavestno in zavestno vpliva na naše odnose. Če ne maram in ne sprejemam npr. svoje tišje in bolj odsevne narave,

mi bo težko enako sprejeti pri drugem. Kako lahko ljubim drugega, če se odločim sovražiti to, kar je v meni? In če naredim napako in si je ne odpustim, potem lahko moja grenkoba vpliva na to, kar počnem za druge.

Bog želi, da smo prijazni do sebe. Želi si, da bi premagali samokritične misli in pustili zamere. Hrepeni po tem, da bi si odpustili in verjeli v darove, ki nam jih je dal.

Kaj pa sv. Frančišek Asiški? Kakšen je njegov pogled na človeka? Kakšen je bil njegov odnos do sebe?

Na začetku, torej v mladosti je seveda bil žurer, želel postati vitez in je zelo poveljeval sebe. Prav tako ni imel tako dobrega odnosa do Boga in do drugih. Po svojem spreobrnjenju pa je šel iz ene skrajnosti v drugo.

Nenadoma je imel silovit odnos do Boga, do drugih ljudi in do vsega stvarstva. Odnos do sebe pa je zelo zanemaril. Do sebe samega je dejansko bil zelo grob. Veliko se je postil, živel je zelo asketsko in se celo zaničeval ter ves čas dajal prednost drugim.

Ob koncu življenja pa je spoznal, da tudi to ni v redu, in v njegovem življenjepisu piše, kako se opravičuje svojemu bratu oslu, ker ga je tako ostro gonil. Brat osel je prisposodba za telo.

Torej – ali je ljubezen do samega sebe pomembnejša od ljubezni do drugih?

Ne, ker smo bili ustvarjeni po Božji

podobi – glavna Božja lastnost pa je nesebična ljubezen. To pomeni, da smo bili narejeni, da izkazujemo ljubezen drugim. Ljubezen do sebe ima svoje mesto, toda najsrečnejši smo, ko bolj kot vse drugo ljubimo Boga in ko se osredotočamo na to, da delamo drugim dobro. Tako kot je to počel sveti Frančišek in kot pravi Sveto pismo: »Dajati osrečuje bolj kakor prejemati« (Apd 20,35).

Kadar koli se borimo, da ljubimo sebe, je Bog vedno tam, da nas sprejme v rane. On je Oče, ki hoče, da dobroto vidimo v sebi in jo objemamo. V 1 Jn 4,10–11 piše: »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe. Ljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj.« Tu se začne pot usmiljenja in služenja! Da lahko ljubimo sebe vedno bolj popolno, da bomo lahko vedno bolj ljubili druge, se moramo nenehno srečevati s Kristusom in se držati njegove intimne ljubezni. Potem se bodo naša srca vžgala, ker nam razodeva, kdo smo, in nam pokaže kako ljubiti: »Kakor me je ljubil Oče,

tako sem tudi jaz ljubil tebe« (Jn 15,9). Kristus nas oživlja s samozavedanjem in lastno vrednostjo, da lahko gremo ven in drugim damo usmiljenje in ljubezen, po kateri smo bili ljubljani.

Za doma

Najdi 10 svojih dobrih lastnosti/sposobnosti in se zanje Bogu zahvali v molitvi.

Molitev

Gospod, naredi me za orodje svojega miru,
da bom tja, kjer je sovraštvo, prinašal ljubezen;
kjer vlada krivica, duha odpuščanja;
kjer vlada nesloga, slogo;
kjer vladajo zmote, resnico;
kjer je dvom, zaupanje;
kjer je obup, upanje;
kjer je tema, svetlobo;
kjer je žalost, veselje.
Gospod, naj si manj prizadevam,
da bi bil potolažen, kot da tolažim;
da bi me razumeli, kot da razumem;
da bi me ljubili, kot da ljubim.
Kajti ko dajemo, prejemamo;
ko odpuščamo, nam je odpuščeno;
in ko umiramo, dosežemo prerodenje;
s smrtjo se rodimo za večno življenje
v Kristusu, našem Gospodu.
Amen.

Pauline Marie Jaricot

Marsikdo od bralcev je član molitvene zveze Živega rožnega venca. Malokdo pa ve, da je bila ustanoviteljica tega svetovnega gibanja, Pauline Marie Jaricot, povezana s Frančiškovim svetnim redom.

Paulina se je rodila 22. julija 1799 kot najmlajša od sedmih otrok Ivani in Antonu Jaricot v Lyonu. Njen oče je imel tovarno s svilo, kar je pomenilo, da so bili doma premožni in da je otroštvo preživela brez pomanjkanja.

Leta 1814 je preživela hud padec, ki je povzročil resno bolezen. Ta jo je za precej časa priklenila na bolniško posteljo. V tem času ji je umrla mati. Po tem se je še bolj oprijela Boga in pri 17 letih kmalu po mističnem srečanju z Jezusom, ki ji je prinesel belo vrtnico, izpovedala osebno zaobljubo devišstva ter darovala svoje življenje in trpljenje za širjenje vere in pomoč katoliškim misijonarjem po svetu. Po posebnem navdihu je uvedla sistem nabirke »krogi po deset«, po katerem se je vsakdo obvezal, da zmoli očenaš, se odpove enemu peniju na teden za misijone in pridobi še 10 drugih dobrotnikov. Zbrane nabirke so bile najprej namenjene za Kitajsko, kamor se je odpravljala njen brat – duhovnik, kasneje pa se je razširilo na ves svet. Akcija je uspela in to je bil začetek svetovnega dne molitve in darovanja za misijone, kar je danes misijonska nedelja.

Leta 1822 so s tem namenom ustanovili Družbo za širjenje vere, ki je pozneje postala papeška ustanova. Pauline se je živo zavedala, da je temelj oznanjevanja in moč za to v molitveni povezanosti z Bogom. Ne denar ne vzgoja ne socialna razsežnost – vse to ne bo spremenilo ljudi – ampak molitev odpira srca. Vsako oznanjevanje, vsak misijon navzven, mora biti podprt z

močjo od znotraj. Tako je nastal tudi »živi rožni venec« ali Misijonska molitvena zveza, katere člani vsak dan zmoliijo desetko za eno celino. Ob smrti Pauline je imela ta zveza že preko dva milijona članov, danes pa je članov že preko 16 milijonov.

Sama je skrbela tudi za širjenje poznavanja misijonov ter pomagala pri tiskanju in razdeljevanju misijonske literature. Verjela je, da se morajo slišati novice o tem, kako živijo v misijonih.

Hkrati pa se je v Franciji po industrijski revoluciji zavzemala za pravice delavcev, posebno je pomagala tem, ki so v delali v Lyonu. Zanje je razdala vse svoje premoženje.

Proti koncu svojega življenja je urejanje denarja prepustila drugim, ki pa so njeno zaupanje izkoristili. Tako je morala razglasiti stečaj in 9. januarja 1862 je ravna umrla v Lyonu.

Od 1935 njeni posmrtni ostanki počivajo v cerkvi Saint-Nizier v Lyonu. Papež Janez XXIII. jo je leta 1963 razglasil za božjo služabnico.

24. junija 1978 je papež Pavel VI. potrdil novo Vodilo OFS in leta 2018 smo praznovali 40-letnico tega dogodka. Eden od rezultatov je tudi nova rubrika v Bratu Frančišku (in na spletni strani OFS) Členimo Vodilo, kjer so na kratko razloženi posamezni členi Vodila. Za razlage skrbi s. Mojca Špende.

17. člen

Tokrat bomo premišljevali o 17. členu Vodila. Govori o družini. V času, ki nam je dan, se pravzaprav zelo dobesedno življenje vrti okoli družine. Ostajamo doma. Ostajamo v zavetju domov. Ostajamo v objemu družinske toplote. A v kolikšni meri je to res?

Morda se res sliši pravljico. Sploh, ker smo bili iz danes na jutri pahnjeni v izolacijo. Na nekaj kvadratnih metrih smo hočeš nočeš primorani sobivati. 24 ur na dan. Pa je to slabo? Sploh ne. Zagotovo pa ni lahko. Ker smo bolj intenzivno skupaj, imamo čas, da vzklijejo tudi bolj intenzivna čustva, občutja. In nemalokrat je to tudi jeza, prepir, nemir. A sv. Frančišek nas spodbuja. Član FSR mora živeti »Frančiškovega duha miru«, kar pomeni vzgajati sebe za mir in v njem vzgajati tudi druge. Že sam pozdrav »Gospod naj ti da mir«, dovolj jasno pove, kaj je bilo za Frančiška temeljno poslanstvo.

Če torej miru ni že v meni samem, je moja naloga, da odkrijem vzroke, ki mi ne dovoljujejo, da bi živel v miru. K širjenju miru smo pozvani tudi v konstitucijah: »Bratje in sestre FSR so poklicani biti nosilci miru v svoji družini in družbi« (23. člen), hkrati pa »naj imajo svojo družino za prvenstveno okolje, v katerem živijo krščansko življenje in poklic v FSR« (24. člen). Kajti mir je »delo pravičnosti ter sad sprave

in bratske ljubezni«, še zaključi 23. člen. Kot sem že uvodoma poudarila, se mir pogosto poruši, tudi v družinah, kjer živijo Frančiškovi bratje in sestre. Poruši se, ko ni pravičnosti in medsebojne ljubezni, ko ne pristopamo k zakramentu sprave, ki je najprimernejše sredstvo za vračilo miru.

Posebej smo v tem členu poklicani k spoštovanju življenja. Frančišek je prizanašal celo črvom na cesti. Koliko več je vredno človeško življenje! Je Božji dar. Kakršen koli že je človek, ki je poslan na svet, vsak prispeva svoj delež pri opevanju Božje slave. Miselnost o tem pa izhaja iz družine. Zato smo dolžni vzgajati za življenje in pričevati o njegovi vrednosti ter lepoti.

Vzgoja ima mnogo razsežnosti. Je vse prej kot lahka. Res so radosti starševstva velike, a prav tako velike so tudi dolžnosti, skrbi ... Eden od temeljnih vidikov vzgoje je pogovor o Bogu. Naj ne bo Bogu odmerjen točno določen termin v tednu, kot obisk trgovine ali zobozdravnika. Vključujmo Boga na vsakodnevne ravni življenja. Tako otroci postopno in spontano dobivajo hrano za telo in dušo, in to na naraven in preprost način, brez prisile.

In ta priložnost nam je sedaj dana pomnoženo. Čas, ki ga preživimo skupaj, naj bo naš, naj bo namenjen pogovoru. Marsikdo lahko prav zdaj opazi, da smo pozabili, kako naj se pogovarjamo, pozabili smo se videti globlje. Ampak imamo tudi čas, da se tega ponovno naučimo. Bo naporno? Seveda bo. »... Zakaj široka so vrata in prostorna je pot, ki drži v pogubo, in mnogo jih je, ki po njej v pogubo hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki drži v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo!« (Mt 7,13-14). A je vredno!

Razpis natečaja za logotip OFS SLO

Narodni svet Frančiškovega svetnega reda Slovenije (NS OFS Slo) objavlja natečaj za oblikovanje logotipa OFS Slo.

Vsebinska izhodišča zanj so: *Vodilo in življenje Frančiškovih sester in bratov v svetu*, ki je: izpolnjevati evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa po zgledu svetega Frančiška Asiškega v bratstvu, *simbol Tau*, da smo iz Slovenije in napis OFS. Razpis je odprt za vsakogar, svoje predloge do 30. junija 2020 pošljite na e-naslov minister@ofs.si.

Zmagovalni predlog, ki ga bodo izbrali NS OFS in predsedniki krajevnih bratstev OFS, bo nagrajen s prevozom v Assisi, na romanju novembra 2020.

Ostale podrobnosti lahko najdete na spletni strani www.ofs.si.

1. mednarodno srečanje duhovnih asistentov OFS

Od 10. do 15. novembra 2019 je v Rimu (minoritski kolegij Seraphicum) potekal mednarodni tečaj za narodne duhovne asistente OFS in FRAMA, ki ga je v takšnem obsegu prvič organizirala Konferenca generalnih duhovnih asistentov. Srečanja smo se udeležili bratje iz vseh vej prvega reda in TOR z vseh kontinentov sveta – v glavnem z angleškega in španskega govornega področja (kapucini – 23, frančiškani – 21, minoriti – 9 in TOR – 9). Skupaj z organizatorji nas je bilo 68, verjetno pa bi nas bilo še več, če število ne bi bilo omejeno.

Tečaj smo začeli v nedeljo zvečer z uvodno sveto mašo. Vsak dan so si dopoldne in popoldne sledila predavanja ter delo po skupinah, ki se je končalo s plenumom in poročili predstavnikov skupin.

Organizator je uvodoma povedal, da podobnega srečanja še ni bilo in da so ga snovali že dalj časa. Kako je prišlo do te pobude? Generalni duhovni asistenti

potujejo po svetu in se srečujejo z bratstvi OFS ter njihovimi duhovnimi asistenti, med katerimi mnogi priznavajo, da so za to služenje na hitro zaproseni in da za spremljanje bratstev niso dovolj usposobljeni. Da bi lahko OFS in delo z njim vzljubili, pa ga je treba tudi poznati. Glavni namen tečaja je zato bil na kratko osvetliti zgodovino, identiteto in duhovnost OFS ter se srečati s temeljnimi dokumenti OFS. Poleg tega smo se dotaknili ustreznosti frančiškove karizme za današnji čas ter bili na koncu še posebej spodbujeni za spremljanje Frančiškove mladine.

Srečanje ni imelo namena, da bi na njem odkrili kakšne temeljne in posebne novosti, potrdilo pa nas je v najpomembnejšem – spodbudilo nas je za navdušeno in predvsem skupno delo na področju spremljanja Frančiškovega svetnega reda. Čeprav OFS posebej ne pripada nobeni oboedienci prvega reda, smo zanj odgovorni prav vsi bratje prvega reda.

p. Danilo Holc, OFM Conv
član konference narodnih duhovnih asistentov
OFS Slovenije

Daruj za hišo ostarelih

Brat Fernando Ventura, kapucinski misijonar iz Portugalske, je od leta 1999 s strani Vatikana odgovoren za Banca Latte v otoški državi Sao Tome in Principe. Kapucin je že od leta 1988.

S skupino prostovoljcev se ukvarja s posebnim projektom, za katerega prosi pomoč OFS z vsega sveta in za frančiškovsko solidarnost, da bi lahko sezidali hišo za ostarele na otoku Principe (Sao Tome in Principe sta nekdanji portugalski koloniji), ki leži blizu zahodne afriške obale, v Gvinejskem zalivu ob ekvatorju.

Hiša, ki stoji sedaj in v kateri oskrbujejo ostarele, je v, milo rečeno, usmiljenja vrednem stanju.

Prosi, da bi mu pomagali pri tem velikanskem delu, ki ga skuša izpeljati. Potrebno je narediti štiri preproste korake:

Vtipkate povezavo, www.ofs.si/?p=743, da vstopite na stran za donacijo.

Darujete toliko, kolikor morete, za uresničitev tega projekta in tako omogočite boljše življenje ostarelim.

Posredujete to povezavo našim bratom in sestrkam OFS v svojem okolju, na pokrajinski in narodni ravni, predvsem pa svojim družinam, prijateljem, župnikom in ljudem, ki so po vašem mnenju vredni zaupanja.

Molite in prosite Gospoda za njegov blagoslov pri tem projektu.

Da bo lažje, predlagamo, da prinesete (ali nakazete na TRR OFS Slovenije) denar našemu blagajniku br. Slavku Žižku OFS in ko se bo nekaj nabralo, bo on nakazal vse skupaj br. Fernandu Venturi OFMCap. Za vsak najmanjši dar vam naj Bog v obilju povrne.

V svojem imenu in imenu ostarelih v hiši Betanija se vam brat Fernando iz srca zahvaljuje. Prosi vas tudi, da sproti preverjate našo stran GoFundMe, na kateri bodo razvidni vedno novi podatki, ki se bodo spreminjali glede na vašo pomoč in velikodušnost bratov in sestra z vsega sveta. Vsak še tako majhen prispevek bo naredil spremembo.

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

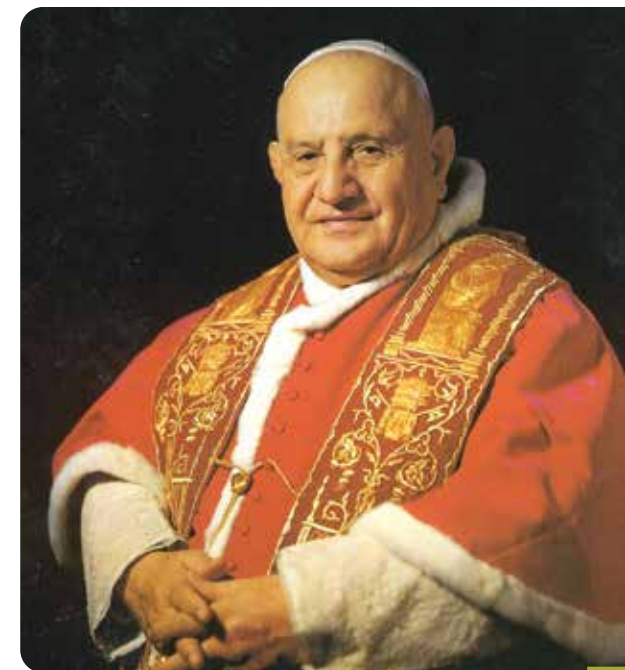
Sv. Janez XXIII.

– papež Janez Dobri

»**P**apež Dobri« se glasi vzdevek, ki se je oprijel papeža Janeza XXIII., rojenega z imenom Angelo Giuseppe Roncalli. Rodil se je 25. novembra 1885 v dninarski italijanski družini kot tretji od trinajstih otrok v kraju Sotto il Monte pri Bergamu na severu Italije. Bil je zelo nadarjen za učenje in tako je stopil v malo semenišče. Leta 1904 je bil posvečen v duhovnika in poslan za tajnika škofu v Bergamo. Desetletje pozneje je bil med prvo svetovno vojno vpoklican v kraljevo italijansko armado, kjer je služil v sanitetnem odredu ter kot kaplan. Leta 1925 ga je papež Pij XI. imenoval za apostolskega nuncija v Bolgariji ter ga obenem posvetil v nadškofa in mu podelil naslovno škofijo Areopolis. Za svoje škofovsko geslo si je izbral »Obedientia et Pax« (Pokorščina in mir). Leta 1935 je bil imenovan za apostolskega nuncija v Turčiji in Grčiji, kar je izrabil za pomoč številnim Judom in rešitev tisočev beguncem v Evropi. Leta 1944 ga je papež Pij XII. imenoval za apostolskega nuncija v Parizu.

V svojih službah v različnih državah si je nabral diplomatskih izkušenj in pastoralne modrosti. Leta 1953 je bil imenovan za beneškega patriarha in hkrati ustrezno povzdignjen v kardinala.

Ko so se oktobra leta 1958 zbrali kardinali na konklavu, da bi po smrti Pija XII. izbrali naslednjega papeža, je prevladovalo mnenje, da bo novi papež zgolj prehodni (na papeškem mestu bo le kratek čas in ne bo naredil ničesar

velikega ali novega). Potem pa je Angelo Roncalli, ki si je nadel ime Janez XXIII., vse presenetil, saj je med drugim sklical nov vesoljni koncil, sklical rimsko sinodo, prenovil zakonsko pravo ... Prvič po 400 letih od izobčenja Elizabete I. se je srečal s canterburyjskim nadškofom – prečastitega Geoffreyja Francisa Fisherja je gostil v Vatikanu 2. decembra 1960 in imel z njim enourni pogovor. Tudi sicer je veliko delal za edinstvo kristjanov.

Hkrati pa se je ljudem priljubil s svojo dobroto in ljubeznijo. Ko je leta 1963 umrl (3. junija), so časopisi njegovo priljubljenost izrazili z naslovom »Smrt v družini«.

Za blaženega ga je razglasil papež Janez Pavel II., za svetnika pa papež Frančišek.

Med drugim je znan, da se je znal nasmejati – tako drugim kot tudi sam sebi. Tukaj je nekaj njegovih izjav:

Darovi za revijo Brat Frančišek marec 2020 – april 2020

- 15€ Justina Sterle
- 20 € Ana Kamenšek, Nikolaja Malalan, Štefanija Glogovič, Barbara Pernus Groselj, Helena Levar, Marija Resnik
- 50 € Šolske sestre, Celovec
- 60 € Hrvatska Franjevačka Provincija
- 100 € Franciskanski Samostan Kostanjevica, Erjavec Milena
- 125 € Dusan Pernek
- 130 € Frančiškov Sveti Red Sveti Jož
- 140 € Marjetka Birk

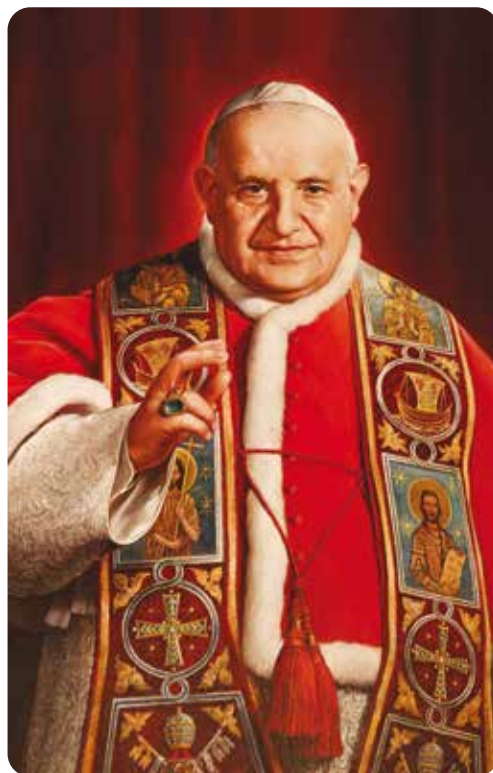
Skupaj = 840 €

Bog povrni!

☞ Janez XXIII. je nekoč takole pojasnil nočne skrbi v najzgodnejšem obdobju svojega papeževanja: »Pogosto se zbudim sredi noči in začnem razmišljati o problemih v svetu, pa si rečem, da bi o tem moral govoriti s papežem. Potem pa se spomnim, da sem jaz papež, in si rečem: 'No, potem pa moram o tem govoriti z Gospodom'.«

☞ Nedolgo zatem, ko je bil izvoljen za papeža, se je Janez XXIII. sprehodil po rimskih ulicah. Ko ga je videla neka žena, je rekla prijateljici: »Moj Bog, kako je debel!« Papež pa je to slišal, se obrnil proti njej in ji dejal: »Gospa, nekako imam zaupanje, da razumete, da konklave ni lepotno tekmovanje!«

☞ Neki vatikanski uradnik je papežu dejal, da je »absolutno nemogoče«, da bi 2. vatikanski koncil odprli v letu 1963. »Dobro, ga bomo pa v 1962,« je odgovoril papež. In res ga je.

Gorica / Srečanje ob jaslicah v duhu sv. Frančiška

Bratstvo ruši zidove!

Kristjani smo na svetu, da podiramo zidove in gradimo mostove. In da pri tem nikdar ne obupujemo. To je glavno sporočilo letošnjega, trinajstega bratskega srečanja ob jaslicah, ki so 18. januarja v kapucinski cerkvi v Gorici že spet združile in trdneje povezale goriško in novogoriško skupnost Frančiškovega svetnega reda.

Letos je bil govor o meji, zidovih in mostovih. Po uvodnih mislih, ki jih je v imenu organizatorjev prinesla Raffaella Nardini (srečanje je v slovenščino prevajala Kristina Škibin), so predstavili videoposnetek, v katerem je gospa Giulia Paglavac obudila svoje spomine na razmejitve septembra 1947. Gospa Valentina Ščuka OFS pa je nato prebrala pričevanje moža Marjana in Lojzeta Podbersiča o tem, kako je bilo na drugi

strani meje. Trpke zgodbe o družinah, ki jih je bodeča žica z oboroženimi graničarji ločila in jim povzročila veliko gorja, so želele obuditi preteklost, da bi se iz nje česa naučili in bi postali – tudi s podiranjem meja v glavah – še bolj vneti graditelji miru, saj je »padec meje pravi čudež, uresničen sen.«

Na predlog goriškega nadškofa Reda-ellija sta bratstvu pred štirimi leti navezali stik z redovnico Donatello Lessio, ki je od leta 2005 dalje celih 14 let ljubeznivo delovala v Karitasovi otroški bolnišnici v Betlehemu. Kot je obljubila, je letos prišla v Gorico: njena navzočnost in pričevanje sta bila srce goriškega srečanja. »Verjetno prvič govorim o meji in vem, da me boste razumeli,« je dejala goriškemu poslušalcem in priznala, da so jo pričevanja o goriški bodeči žici iskreno ganila. Veliko let se je s sestrami s petkovim rožnim vencem (»Molitev je naše edino orožje«) borila proti 700 km dolgemu in 8 metrov visokemu zidu, ki ločuje izraelska in palestinska ozemlja in

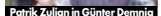

pod mentorstvom profesorice Barbare Zlobec. Dijaki so s pomočjo profesorjev pripravili raznovrsten program, ki je vključeval branje odlomkov iz Ovidijeve pesnitve Ars amandi, astronomski kotiček ter na koncu tudi pravi Sov 'Ksi Fakultor', v katerem so se pomerili "grški in rimski literati", sodili pa so jim "grški in rimski bogovi".

Po dolgem programu v avditoriju so se navzoči preselili v šolske teladnice, kjer so se

po celi Evropi se pojavlja zaprt nacionalizem". Na Trgu sv. Martina je Cristian Lavrenčič, predsednik društva Hrast, svečano govoril o Jožefu Ferletiču - Mihačevem, vujunem in družabnem sovaščanu: "Jožef Ferletič se je dobro znašel v trgovskih poslih, bil je iskren in napreden človek. Od leta 1936 je uspešno upravljal trgovino jestvin v vasi. ... Leta 1943 so ga aretirali v Fari. Najprej so ga peljali v zapor v Gradisce in nato v Coroneo v Trst, zatem v Mauthausen - Jožefu

ga je med obveščevalcem politja porablja in ga vedel iz skrbno hraniti, dokler ni po dolgem preiskovanju izvedla, komu je bil namenjen. Jozefova žena Alojzija Žigon je na kom sporečilo dolga leta po vstopu. Listek je žena ukovirjen in visi na zidu hiše pri Boneth v spornosti. Alojzija Žigon je sporni na in negovanje antifašističnih vrednot naš dožnostni!

Mario Lavrenčič, predsednik dobroberskega sekcije VZPI-ANPI, je v Dobarobodu spregovoril o Alojzu Jelenu - Žigonovu in o pismu, ki ga je žrtve nacifašističnega zla poročila. Alojzija Žigon je bila ženska, ki je bila v taborišču, ki jo je imela spomni: "Ob dnevu spomni na holokavst je naša dožnost, da se spomimo žrtve, umorjenih v taboriščih - Se posebno naša kom, ko živimo v obdobju, ko se nam omalavadi, da se spomni zanka, največje tragedije dvajsetega stoletja. Ponovno se pojavljata nasilje in sovratvo ...

po celi Evropi se pojavlja zaprt nacionalizem". Na Trgu sv. Martina je Cristian Lavrenčič, predsednik društva Hrast, svečano govoril o Jožefu Ferletiču - Mihačevem, vujunem in družabnem sovaščanu: "Jožef Ferletič se je dobro znašel v trgovskih poslih, bil je iskren in napreden človek. Od leta 1936 je uspešno upravljal trgovino jestvin v vasi. ... Leta 1943 so ga aretirali v Fari. Najprej so ga peljali v zapor v Gradisce in nato v Coroneo v Trst, zatem v Mauthausen - Jožefu

[illegible]

GORICA Srečanje ob ja

Bratstvo

Kristjani smo na svetu, da podiramo zidove in gradimo mostove. In da pri tem nikdar ne obupujemo. To je glavno sporočilo letošnjega, trinajstega bratskega srečanja ob jaslicah, ki so 18. januarja v kapucinski cerkvi v Gorici že spet združile in trdneje pove-

zale gorisko in novogoriško skupnost Frančiškovega svetnega reda.

Letos je bil govori o meji, zidovljinah, mostovih... To uvodni misli, ki jih je v prvi vrsti izrazil organizatorjeve inimele Raffaella Nardini (srečanje je v slovenščini prevajala Kristina Škibin), so predstavili videoposnetek, v katerem je gospa Giulia Paglavac obudila svoje spomine na razmejitelje septembra 1947. Gospa Valentina Ščukan je na tleh nabrala prvega živega meč Marjana in Lojzeta Podberšiča o tem, kako je bilo na drugi strani meje. Trpke zgodbe o družinah, ki jih je bodeča žica z obojestrani granitjarji ločila in jim povzročila veliko gorja, so želele obuditi preteklost, da bi se iz njee česa naučili in izboljšali. V prvi vrsti meja je glavah - še bolj vneta granitjarji miru, saj "pade meje je pravi čudež, uresničen sen".

Raffaella Nardini

Na predlog goriškega nadškofa Redaellija sta bratrstvi pred štiri leti navezali stik z redov-

ruši zidove!

boste razumeli", je dejala goriskim poslušalcem in priznala, da so je pričevanja o goriskih židih iskreno ganila. Veliko let se je s sestrami s petkovim rožnim vencem ("Molitev je naše edino orožje") borila proti 700 km dolgemu in 8 m visokemu zidu, ki ločuje izraelska in palestinska ozemlja in zaradi katerega otroci tudi

S. Donatella Lessio

umirajo, saj Palestincem ni dovoljen vstop na izraelsko ozemlje in tamkajšnje bolnišnice brez posebnega dovoljenja. Počasi so se jim pridružili tudi drugi ljudje dobre volje - kristjani in tudi muslimani, ki se po svoje molili v isti namen. Tako je petkova molitev postala znamenje bratstva. "Naipre moramo podreti zidove v srcih"... Čeprav se danes zdi, da mir v Sv. Deželi ni možen, moramo upanje pa le ohraniti, saj "kristjani nikdar ne smemo obupati, smrt je premagana..." Bogu ni nič nemogoče"... In spet se je obrnila na goriske poslušalce: "Vi ste živeče upanje..."

znamenje, sanje, ki se bodo lahko uresničile tudi v Be-
tlehemu". Goriška brez
meje je "sveta zemlja, vaše
srce je sveta zemlja", je še
dejala s. Donatella, "sestra, ki
je izzvala zid" in "angel iz Be-
tlehema".
Na srečanju v kapucinski cer-

Nadiskof Carlo Redaelli

puškanj). Odrеenje je "v skupnosti z Bogom in med nami, ta skupnost naj raste v človečnosti". Zato se je franciskanska bratrstva zavezala za to, da sta "pomembno znamenje na meji". Ko priski škof Jurij Bizjak je s pisnim sporočilom izrazil veselje nad srečanjem "pastirskih in pastiricam", s katerimi se čuti povezan v duhu in resnici. "Po-buda je res koristna", je na koncu dejal Stanko Sorli v imenu krajevnega bratstva FMR. Z-dovi še obstajajo, spomin na Jezusovo rojstvo pa nam poma-ga jih rušiti.

[illegible]

1. *Journal of the American Medical Association*, 2000; 284: 2689-2695.

•

100-letnica krajevnega bratstva OFS Tolmin (1920–2020)

V nedeljo, 16. februarja 2020, smo v Tolminu praznovali 100 let od ustanovitve Tretjega reda sv. Frančiška. Listino je 29. februarja 1920 izdal gvardijan frančiškanskega samostana v Gorici (Kostanjevica) p. Albert Pirc.

Praznovanje 100-letnice krajevnega bratstva OFS smo skupaj z brati in sestrami drugih krajevnih bratstev kopske škofije pričeli z molitveno uro pred Najsvetejšim v župnijski cerkvi. Po Frančiškovem zgledu smo počastili Gospoda s serafinskim rožnim vencem in litanijami Imena Jezusovega. Sledila je slovesna sveta maša v zahvalo ob 100-letnici OFS in v čast sv. Frančišku za blagoslov misijonskega leta, ki jo je ob somaševanju br. Primoža Kovača OFMCap, br. Dominika Brusa, p. Janeza Kurbusa OFMConv in br. Marjana Potočnika OFMCap ter domačih duhovnikov vodil p. Mihael Vovk OFM. Br. Primož Kovač je v homiliji spomnil na nekatere temelje Frančiškove duhovnosti, ki ostajajo vedno aktualni in jih moramo vedno znova poskušati živeti tako Frančiškovi bratje in sestre kot tudi vsi kristjani. Poudaril je Frančiškovo veselje in njegovo doživetje Boga, ki vodi zgodovino tudi vsakega posameznega človeka.

Pri sveti maši smo sodelovali bratje in sestre našega in drugih krajevnih bratstev. Bogoslužno petje je vodila Maja Klanjšček, ob spremljavi Eve Klanjšček pa sta skupaj lepo zapeli Frančiškovo Sončno pesem. Sledila je zahvala za vse, ki so skozi zgodovino našega bratstva živeli in ohranjali duha sv. Frančiška. Ob tej priliki so nam bratje in sestre iz Pokrajinskega sveta kopske škofije darovali svečo in poudarili, naj nas spominja na vse brate in sestre sv. Frančiška. Naj se ta luč daleč naokrog razplamteva in večno gori.

Ob izhodu smo delili spominske podobice, praznovanje pa smo nadaljevali v župnijskem domu, kjer smo pripravili pogostitev. Ob prisrčnem in veselem klepetu se je druženje nadaljevalo do večera.

Sv. Frančišek, ostani z nami in prosi za nas.

Irena Kenda OFS
Marinka Kenda OFS

Volilni kapitelj OFS KB Brezje, 23. 2. 2020

Srečanje KB Frančiškovega svetnega reda Brezje je bilo februarja letos na zadnjo nedeljo v mesecu – tako, kot vedno. In vendar to ni bilo običajno srečanje – bilo je vse drugače. Zbrali smo se na prvem srečanju po odhodu p. dr. Leopolda Grčarja v večnost. Številni ugledni udeleženci, ki so prišli ob tej priložnosti na srečanje, niso mogli zapolniti praznine, ki jo je povzročila smrt priljubljenega duhovnega asistenta p. Leopolda, ki je v zadnjih desetletjih odločilno zaznamoval delovanje KB Brezje.

Kljub žalosti, ki je prevečala mnoga srca, so člani KB Brezje na tem srečanju v okviru že prej načrtovanega volilnega kapitlja izvolili novo vodstvo oziroma nov svet krajevnega bratstva. Volitve so potekale ob prisotnosti predsednice pokrajinskega bratstva s. Mateje Trajbarič in duhovnega asistenta na pokrajinski ravni br. Jaroslava Kneževiča OFMCap ter duhovnega asistenta na narodni ravni, brezjanskega gvardijana p. dr.

Robertu Bahčiču. Navzoča sta bila še duhovnika Srečko Fras in Jože Pavlakovič, ki sta člana KB Brezje. Za tehnično brežibno izvedbo volilnega kapitlja je skrbel Metod Trajbarič, ki opravlja službo tajnika v narodnem svetu OFS.

Br. Jaro Kneževič je v svojem govoru poudaril, da je pričevanje za Kristusa ključna naloga v našem življenju. Pričevati moramo z življenjem in z besedo. Kajti »vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas« (1 Pt 3,15). Vedno moramo živeti tako, da nas bodo vprašali, da bo naše življenje govorilo samo zase. Biti pa moramo pripravljeni tudi govoriti o Bogu. Evropa potrebuje Jezusa Kristusa – Boga, ki se učlovečil in postal neustavljivo privlačen za množice. Ljudje so drli za njim, ker jih ni obsodil, ker je bil sočuten in jih je ozdravil. Tudi Frančišek Asiški je bil neizmerno privlačen za ljudi, ne le za duhovnike, tudi za laike in za poročene pare. Tako je nastal Frančiškov svetni red.

Kot je poudaril br. Jaro Kneževič, člani KB Brezje ne smemo nikoli pozabiti, da živimo in delujemo pod Marijinim varstvom. Brezje so kot slovenska Porci-

unkula. Ta mala Marijina cerkva je bila sv. Frančišku še posebno pri srcu. Naročil je svojim bratom, da je nikoli ne smejo zapustiti. Podobno velja tudi za Brezje, ki so zibelka slovenskega OFS. Zavedati se je tudi treba, da Bog ne kliče usposobljenih, pač pa usposablja poklicane, zato se služb v OFS ni treba bati, pač pa jih pogumno sprejemati.

Br. Jaro Knežević nam je tudi naročil, da ne smemo, niti kot bratstvo niti kot posamezniki, nikoli pozabiti na »duhovno oporoko« pokojnega p. Leopolda Grčarja. Njegov odhod nas vse zavezuje k še večji zvestobi Frančiškovega svetnemu redu in njegovemu Vodilu. Ko v gozdu pade veliko, košato drevo, naenkrat prodre veliko svetlobe do manjših dreves, ki so doslej rasla v njegovi senci, zato se lahko ta manjša drevesa poženejo kvišku. Odhod dolgoletnega duhovnega asistenta tako ne sme povzročiti krize, pač pa pomeni spodbudo in izziv

za celotno KB Brezje, ki se lahko razvije v zgled za celoten slovenski OFS.

Po tem spodbudnem govoru in podanih poročilih o delu v preteklem štiriletnem obdobju, so sledile volitve. Člani KB Brezje smo za naslednje triletno obdobje izvolili nov svet bratstva, v katerem so sestre in brata prevzeli naslednje službe:

- ☞ predsednica – sestra Anica Švab,
- ☞ podpredsednica – sestra Zdenka Kočan,
- ☞ tajnica – sestra Minka Smukavec,
- ☞ blagajnik – brat Mirko Smukavec,
- ☞ odgovorna za vzgojo – sestra Alenka Jesenko,
- ☞ bratski animator – brat Dominik Herle,
- ☞ odgovorna za bolne in starejše – sestra Kristina Hafner.

Vsem izvoljenim iskreno čestitamo in želimo pri njihovem delu obilo Božjega blagoslova!

Zapisala: sestra Helena Bešter

Iz Frančiških revij

Vox Franciscana

Konec marca je izšla zimska številka Vox Franciscana, ki s seboj prinaša kar nekaj zanimivega branja, kot na primer:

Novi generalni duhovni asistent s strani TOR (samostanskih tretjerednikov)

Predsedstvo OFS je z veseljem sprejelo br. Claudia Hernana Eguzquiza Rodrigueza iz Paragvaja, ki prevzema mesto generalnega duhovnega asistenta s strani TOR. Na redni seji Mednarodnega sveta Frančiškovega svetnega reda (CIOFS) v oktobru lani ga je predstavil dosednji duhovni asistent br. Amando Trujillo Cano TOR, ki so ga bratje samostanski tretjeredniki izvolili za generalnega ministra. Ob tem se mu je zahvalil za pripravljenost pri služenju. Brat Hernan je priznal, da je ob začetku službe vznemirjen in da jo dojema kot Božji klic. Doslej je bil vikar v svoji paragvajski provinci in vzgojitelj pripravnikov in ponovincev. Je pa tudi profesor filozofije na Katoliški univerzi Marijinega Oznanjenja ter zaporniški in šolski kaplan. V duhovnika je bil posvečen leta 2009.

Fr. Hernán

Delavnica za duhovne asistente OFS v Rimu

Generalni duhovni asistenti OFS so ponovno ustvarjali zgodovino, ko so v novembru 2019 pripravili mednarodno delavnico za narodne duhovne asistente OFS. Enotedenski dogodek se je odvil v Serafikumu v Rimu in na njem je sodelovalo 60 udeležencev iz 37 držav, od tega 22 bratov iz kapucinskih, 21 iz frančiškanskih, 9 iz minoritskih ter 8 iz vrst TOR. »Šlo je za prekrasne trenutke srečevanja in izmenjave izkušenj ter vzajemnega učenja duhovnih asistentov z vsega sveta,« so še zapisali v poročilu.

Op. Iz Slovenije se je srečanja udeležil p. Danilo Holc, OFM Conv.

Hkrati pa je v reviji, ki jo lahko prelistate na svetovnem spletu na OFS spletni strani (www.ofs.si), predstavljenih kar nekaj novih narodnih svetov OFS, kjer so zadnjega pol leta imeli narodne volilne kapitlje, in članek o odnosu OFS do denarja, ki ga je napisal br. Attilio in ga prevedenega lahko najdete v tej številki Brata Frančiška.

Spolnost je Božji dar

Ta prispevek ni namenjen tistim, ki svojo etiko postavljajo na reklamna gesla tega sveta, ki jih pogosto slišimo in vidimo v medijih in so na strani nazora, da je cilj človekovega življenja uživanje. Ne želi se ozirati na javno mnenje, ki ga oblikuje množica takih ljudi, temveč želi spregovoriti tistim, ki imajo pogum, da se tudi na področju spolnosti soočijo s tem, kar nas uči Jezus Kristus.

Kristijan mora vreči v smeti tabu, ki pravi, da je v spolnosti nekaj umazanega. Ni prav, da jo jemljemo kot umazano, temveč je o spolnosti potrebno govoriti vedro in hkrati resno, saj je Božji dar. Prihaja od Boga, in kar koli prihaja od Boga, je sveto, in kar je sveto, tega človek nima pravice omadeževati. To je prvo, temeljno in bistveno načelo, ki ga moramo imeti kristjani. Kdor tega ne razume, o spolnosti ne razume ničesar. Neki teolog pravi, da nič ustvarjenega ni umazano; obstaja le umazan način uporabe čistih stvari. Zlo je le v človekovem srcu.

Problematika spolnosti in vsa njena umazanost prihaja od nas ljudi, od široke ponudbe digitalne pornografije, iz našega načina razpravljanja o njej, ko gre za vedenje in zahteve, in takrat, ko spolnost zamenjamo za sredstvo. Problem je tudi v tem, da se preveč ljudi postavi na tisto stran, ki meni, da danes o spolnosti ni mogoče govoriti drugače kot o premalo čisti stvarnosti. Zato je nujno potrebno oznanjati, da je spolnost čista in zdrava, da jo je ustvaril

in dovršil Bog sam in da je zato nihče ne sme omadeževati. Ni zgolj zdrava resničnost, spolnost je danost, v kateri gre za odnos, za polnost človeškosti, našega bivanja, čutenja in obstoja, ki človeka dviga k Bogu, s tem in prav zato pa spolnost dobiva sveto razsežnost.

O spolnosti Cerkev v Vzgojnih smernicah o človeški ljubezni, ki jih je izdala Kongregacija za katoliško vzgojo, pravi tudi: Spolnost je ena od temeljnih komponent osebe. Eden temeljnih vidikov priprave mladih na zakon je jasen pogled na krščansko etiko glede spolnosti. Vztrajati moramo predvsem pri človeških in krščanskih vrednotah spolnosti, da bi si jih mladi zaželeli uresničevati v osebнем življenju in v odnosu z drugimi. Sleherni vidik spolne vzgoje se navdihuje pri veri ter prejema od nje in od Božje milosti nepogrešljivo moč.

Ljubiti je bistvo vsakega človeka

Etika spolnosti temelji na Božji besedi. Že na prvi strani Svetega pisma Bog pravi: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti« (1Mz 1,26). Človek je torej ustvarjen po Božji podobi, po njegovi lepoti; ker je namreč Bog popoln, je tudi lep. In ko govorimo o spolni etiki, moramo vedno imeti pred očmi to načelo, ki kot svetilnik razsvetljuje vsako človeško problematiko na vsakem področju. Je osnovno načelo, ki mora navdihovati sleherno filozofijo o človeku. Če hočemo razumeti človeka, moramo izhajati iz Boga. In kdo je Bog? Sveto pismo odgovarja: »Bog je ljubezen« (1Jn 4,8). Kaj je torej človek, če je ustvarjen po Božji podobi? Človek je bitje, posvečeno ljubezni. Človek je iskra ljubezni, ki jo je prižgalo Božje srce.

Prva Ljubezen je Bog. On je izvir sleherne ljubezni. Človek je ustvarjen, da bi bil ljubljen, in poklican, da bi ljubil predvsem prvo Ljubezen, to je Boga, in takoj za tem, da bi ljubil svoje brate in sestre. Jedro človekovega jaza je tako ljubezen: človek obstaja, da ljubi in da je ljubljen. Številni tokovi ljubezni prečkajo človekovo življenje in ga delajo lepšega: materinska ljubezen, očetovska ljubezen, bratovska/sestrska ljubezen, ljubezen do staršev, prijateljska ljubezen, ljubezen zaročencev, zakonska ljubezen. Človek, ki se ne nauči ljubiti, je reven v najbolj bistveni in najgloblji razsežnosti svojega bitja. Človek, ki ne ljubi, je onečaščenje Božjega projekta, usmerjen je v absurd, žalost, v nič; je zmazek, neznosen za samega sebe in za Boga. Tak človek ljubezen zgolj jemlje, na spolnost ne gleda kot na vzgib ljubezni in na njen dar, ampak v njej išče sredstvo ali užitek le zase. »Kadar se v spolnosti išče zgolj užitek, se ljubezen izgubi izpred oči. To pomeni uničevati z lastnimi rokami tisto, kar si je Bog lepega zamislil za nas« (G. Bosticco).

Ljubezen, skupnost in spolnost

Bog je ljubezen. Toda ljubezen je le v odnosih, v skupnosti. Bog, ki je najvišji, je tudi najvišja resničnost skupnosti. Sveto pismo ne predstavi Boga kot nekega samotnega nadbitja, temveč kot vzvišeno resničnost skupnosti: Očeta, Sina in Svetega Duha. Tri osebe v skupnosti, v odnosu brezmejne ljubezni.

Tudi človek, ki ljubi, je v odnosih in je vključen v skupnost s stvarmi, osebami in z Bogom.

Človekovo življenje je pot, na kateri se uči ljubiti. Najprej starše, potem družino, prijatelje in neko osebo prav posebno ... Prek te vaje v skupnosti človek zori za skupnost z Bogom, v katerem je skupnost popolna. Materinska ljubezen je v tem, da mama živi za svojega otroka, je v skupnosti z bitjem, ki ga je rodila. Prijateljska ljubezen je skupnost v deljenju časa, čutenja, radosti in bolečine. Ljubezen zakonec pa je skupnost vsega naštetega in vključuje še poseben vidik intimne spolnosti. Spolnost v vsej svoji lepoti, preprostosti in svetosti, kakršno je dal Bog, je usmerjena v odnos.

Spolnost je svobodna, ima korenine v ljubezni, raste iz nje in zanjo

Bog je v globino človeškega bitja postavil družabne potrebe, preko katerih vodi človeka, da ga le-ta išče in končno stopi v poln odnos z Njim. Družbenost je najgloblja potreba po bratih in sestrah. Če bi v človeku ugasnila želja po tem, da bi se pogovarjal in bil z drugimi, bi bil to znak kar najbolj usodnega duševnega razkroja. Spolnost pa je še ena potreba, ki

vodi človeka vodi v kar najgloblji odnos s »posebno osebo«, s katero sklene zavezo in postaneta eno telo.

Spolnost je torej sila, ki jo hoče Bog za dobro človeka, da bi zorel v odnosih ter uresničil Božji načrt. Ni slepa sila, je napetost, je nameren načrt Božje ljubezni do človeka. Tudi na stebelu spolnosti, če uporabimo prispodobo, mora vzbrsteti, se razcveteti ljubezen; to je Božji namen. Ta sila, ki nas potiska k tistemu drugemu, ki je nekaj »posebnega«, je premišljen Božji dar in ne neka neurejena ali slaba sila. Zato jo je treba sprejeti, varovati, podpirati, prečiščevati, da dozori v pristno ljubezen.

Tudi živali so spolna bitja. Kakšna je razlika med človeško in živalsko spolnostjo? Razlika je v človekovi svobodi, v tem, da človek zavestno izbira, žival pa te sposobnosti za izbiranje nima. V tem je človekova veličina: svoboden je tudi pred svojimi najglobljimi potrebami. Ima sposobnost, da obvlada in si zavestno podredi svoj lastni spolni nagon ter ga uporabi in usmeri v ljubezen.

Kadar spolni nagon postane slep, človek poniža samega sebe in potepta svoje dostojanstvo. »Greh spolnosti je v tem, da spolnost ločimo od ljubezni. Človek je zapeljan na pot egoizma, ki ga razvrednoti in včasih celo ugonobi« (G. Bosticco).

Pred nami je življenjski izziv, da postanemo to, kar smo – Božja podoba in sličnost, podobni Ljubezni. Človek velja toliko, kolikor velja pred Bogom, pravi sv. Frančišek. Pred Bogom smo ljubljene in veljamo ljubezen. In to je lepo, zato je prav, da tudi spolnost postavimo in ovrednotimo kot nekaj čistega in svetega, saj nam jo je Stvarnik kot tako tudi podaril.

Prevod in priredbo članka z naslovom Spolnost je Božji dar avtorja p. Lina Pedrona SCJ sta pripravila br. Jakob Kunšič OFM Cap in s. Eva OFS

OFS in finančna odgovornost

Sveto pismo in desetina

V Stari zavezi lahko preberemo predpis o plačevanju desetine, po katerem naj bi vsi moški Izraelci dajali 10 odstotkov celotnega zaslužka v shodni šotor ali tempelj (3 Mz 27,30; 4 Mz 18,26; 5 Mz 14,24; 2 Krn 31,5). Šlo je za Božje naročilo za vzdrževanje ne le levitov, ki so bili maziljeni za sveto službo, ampak tudi za podporo vdovam, tujcem in sirotam, naročilo, ki si ga danes lahko razlagamo kot neke vrste davek, potreben za zagotavljanje denarja za potrebe duhovnikov in levitov, hkrati pa tudi kot neke vrste »pokojnino« za najbolj prikrajšane osebe.

Nova zaveza ne pozna določenega zneska ali odstotka, namesto tega poudarjajo pomen in prednosti darovanja. Tako apostol Pavel v Prvem pismu Korinčanom pravi, naj kristjan daje, »kolikor more«. To pa lahko pomeni

včasih več kot desetino, včasih manj, glede na to, kar narekuje vest. Vendar je treba dajati z veseljem in hvaležnostjo (načelo povračila – vse dobivam od Boga), nikoli nejevoljno.

Na tem mestu bi želel opozoriti, kako je odnos do denarja predstavljen v evangelijih. Denar je bil vedno pomemben in Jezus svari svoje privrženice pred tem, da bi postali njegovi sužnji. Očitno je, da je njegova uporaba neizogibna in da so celo učenci imeli skupen sklad (denarnico), s katerim je upravljala Juda, in mnoge Jezusove prilike kažejo, da je zelo dobro poznal vrednost denarja. Zakaj je Jezus rekel poslušalcem, naj dajo cesarju, kar je cesarjevega? V Jezusovem času Judje niso smeli kovati denarja, razen v bakru ali bronu; zato so imeli kovanci majhno vrednost (stotinka uradne denarne enote) in so jim rekli lepton, novčič. Edini kovanci, ki so imeli večjo vrednost na vseh trgih, so bili grška dragma in rimski denarij, oba skovana iz srebra (okrog 3,85 g srebra), ter tirski šekel (11 do 14 g srebra). Rimski denarij, na katerem je bil upodobljen cesar, se je uporabljal za plačilo davkov.

V Jezusovem času je moral vsak moški Jud plačati tempeljski davek v višini ene drahme (srebrnika, kovanega v Grčiji, katerega vrednost je bila enaka dvema denarijema). Toda tempelj je sprejemal le srebrnike, skovane v Tiru – šekle, tudi če je to pomenilo biti v nasprotju z zakonom, saj je šekel imel na eni strani podobo boga zaščitnika mesta in na drugi strani orla – Zevsovo sveto žival. Ta zahteva, da so v templju sprejemali davek samo v šeklih, pojasnjuje prisotnost menjalcev na dvorišču templja. Ženske in otroci so bili oproščeni davka, lahko pa so ga prostovoljno plačali (Jezusova prilika o vdovi, ki je vrgla dva novčiča (leptona), edini denar, ki ga je imela). Za lepton je bilo mogoče kupiti dva vrabca (Mt 10,29) ali pet za dva leptona (Lk 12,6).

En denarij je bil dnevno plačilo delavca. Kakšna je bila vrednost 30 srebrnikov, za katere je Juda prodal Jezusa? Glede na to, da so jih vzeli iz tempeljske zakladnice, so morali biti šekli v vrednosti 120 denarijev. Ta znesek ni naključen, kajti po 2 Mz 21,32 je bila to cena za odkup sužnja. Usmiljeni Samarijan je z dvema denarijema zagotovil pretepenemu človeku v priliki dva ali tri dni bivanja v prenočišču.

S temi podatki lahko pravilno razumemo vrednost dišave, s katero je žena v Betaniji mazila Jezusove noge: 300 denarijev – plača za 300 dni dela.

Toda še večja je bila vrednost min in talentov. Ti niso bili kovanci, ampak utežne enote. Mina je ustrezala 600 g srebra, talent pa je ustrezal 60 minam, kar je pomenilo približno 36 kilogramov srebra (plačilo za okrog 30 let delavčevega dela). Tako lahko bolje razumemo nasprotje med dolgom, ki ga je odpisal

gospodar (10 000 talentov – približno 24 milijard današnjih evrov), in tistim, ki ga služabnik ni hotel odpustiti – 100 denarijev.

Hlapec, ki prejme talent in ga zakupe, se odreče vsemu, kar bi lahko zaslužil v svojem življenju, in v morda bolj prenesenem pomenu, razumljivem Jezusovim sodobnikom: ta človek je vrgel proč svoje življenje.

V Apostolskih delih najdemo ideje o skupnem premoženju, skrbi za uboge in nenavezanosti na denar.

Sveti Frančišek in denar

Če bi vas vprašal, kakšen odnos je imel sveti Frančišek do denarja, bi najbrž vsi odgovorili, da je v njem videl hudičevo delo in, še več, da je prepovedal svojim bratom celo, da se ga dotikajo. Ste se kdaj vprašali, zakaj? V osnovi tega zavračanja je Frančiškovo védenje, kako bogati ravna z denarjem, da še bolj bogatijo – z zniževanjem vrednosti kovancev (zmanjševali so količine plemenitih kovin v kovancih, ne da bi spremenili njihovo vrednost, kar je imelo za posledico inflacijo, ki je siromašila srednji in revni sloj, saj so bogati zadržali zase plemenite kovine, odstranjene iz kovancev).

Frančiškova prepoved je pomenila boj proti tem nepravičnim praksam in iskanje bolj poštenih načinov. Esey br. Michaela Cusata OFM, zgodovinarja in strokovnjaka za srednji vek, nam lahko pomaga pri tej analizi:

Prepoved uporabe denarja v frančiškanski tradiciji je del širše problematike uboštva manjših bratov. Ključnega pomena pa je, da se zavedamo, da je pri prvih bratih šlo za uboštvo revežev in delavcev in ne toliko za uboštvo samostanov. Prvi Frančiškovi bratje so se odrekli vsakemu posedovanju in se zavezali, da se bodo preživljali z delom in služenjem v svetu ob strani revnih delavcev ali v služnji najsihibejšim, s čimer so se pridružili ubogim v druž-

bi, zavedajoč se družbene dinamike, ki ustvarja in vzdržuje revščino obrobni. Tako je odločitev manjših bratov, da bodo ubogi med ubogimi, vključevala tudi željo, da bi bili na razpolago za uboge z namenom ustvarjati boljši in pravičnejši svet.

Kako naj oblikujemo svoje življenje tako, da bi dobrine stvarstva uporabljali na bolj pravičen način? Svet bo videti drugače, ko ga bomo gledali skozi stanje revnih. To je bistvo frančiškove vzgoje.

Druga generacija Frančiškovih bratov (tisti, ki so vstopili v red v drugem in tretjem desetletju redovnega obstoja) večinoma ni poznala ustanovitvenih izkušenj zgodnjega gibanja v dolinah Umbrije. Tako ti možje pravzaprav niso razumeli socialno-ekonomske dinamike, ki je bila bistvenega pomena pri formaciji prvih bratov in podlaga, kjer je nastala vsebina prvega Vodila s popolno prepovedjo uporabe denarja. V prepovedi uporabe denarja so pretežno videli sredstvo, s katerim lahko postanejo ubogi in ostanejo ubogi, ko sledijo stopinjam ubovega Kristusa. Vstop v bratstvo je tako postal zanje trenutek resničnega »obubožanja«, ko so se odrekli svojim dobrinam in posestim (kolikor so mogli) in sprejeli življenje, ki ni dovoljevalo dostopa do denarja, s čimer so zagotovili, da bodo ostali ubogi. Tako je večina frančiškanske zgodovine razumela povezavo med uboštvom in prepovedjo uporabe denarja. Za te brate je bila posebnost frančiškanskega uboštva njegova strogost (lahko bi govorili o norosti srca), ne pa solidarnost in skrb za revne. Z drugimi besedami, poudarek je bil na meni in mojem življenjskem slogu (na nas in našem življenjskem slogu) namesto na ubogih in številnih krivicah, ki so se jim dogajale.

Drugače rečeno, med razumevanjem uboštva v zgodnjem frančiškanskem gibanju in večjim delom ostale frančiškove zgodovine obstaja globoka razlika. Iz tega izhaja naše razumevanje (ali nerazumevanje) dinamike denarja in njegovih učinkov na revne.

Denar sam po sebi zato ni problem. Uporaba denarja ni bila prepovedana, ker je šlo za denar, ampak zaradi načina, kako so denar izrabljali v zasebno korist nekaterih in v javno škodo mnogih. Mar ni danes denar dovolj stabilen, da bi bil razmeroma pravičen za vse, ki so z njim plačani in ki ga morajo uporabljati? Toda katere druge gospodarske strukture v svetu danes izkoriščajo tiste, ki so brez moči? Problem, s katerim so se soočali prvi bratje in je morda tudi danes naš izziv, je prepoznavanje podobnih struktur krivice in izkoriščanja, ki ujamejo v svojo past revne, ranljive in tiste brez glasu ter jih prisilijo v življenje bede, uničujočo revščino in nečloveške pogoje, ter prizadevanje za izboljšanje ali celo preoblikovanje teh

struktur ali pa vsaj izražanje odklonilnega stališča do njih. Takšno delo se zahteva od nas, da v našem času sredi med nami gradimo Božje kraljestvo, ki je popolno udejanjenje namenov Božjega stvarjenja.

In mi – kako živimo ta odnos v luči Vodila?

Za nas, ki smo naredili obljube v OFS (živeti evangelij po Frančiškovem zgledu), je pomembno, da razumemo te zamisli, pomembno pa je tudi razumevanje Vodila. Kot dobro veste, je naše Vodilo razdeljeno na tri dele – Mesto znotraj Cerkve in znotraj frančiškove družine, Način življenja in Življenje v bratstvu. Za uravnoteženo življenje bratstva je nujno, da živimo vse TRI dele v celoti. Pomembno je, da ne zanemarimo nobenega dela Vodila; v nasprotnem primeru naše življenje (bodisi bratsko bodisi duhovno) trpi ali je nepopolno. To bi nam moralo biti jasno in vedno znova dano v premišljevanje od

začetka (vstopa) do obljub in še naprej; vsi deli Vodila so enako pomembni. Življenje v Cerkvi in v bratstvih imata enak pomen, tudi z ustreznimi razlikovanji, kot duhovno in aktivno življenje, ki je predlagano v načinu življenja.

Namesto tega pa se dogaja (in iz svojih osebnih izkušenj bi rekel, da je to precej pogosto), da je veliko časa namenjenega poglobljanju drugega dela Vodila (način življenja), drugima dvema pa ne toliko. Življenju bratstva je namenjeno zelo malo časa z izgovorom, da so v bistvu to »birokratski« vidiki, ki jih je enostavno razumeti. Temu ni tako in vse člene je treba preučevati, živeti in ljubiti z enako intenzivnostjo.

Glede na temo našega razmišljanja bomo posebno pozornost namenili členu 25, ki obravnava bratski prispevek.

Poglejmo celotno besedilo: *Za stroške, ki so potrebni za življenje bratstva in za stroške pri bogoslužju, apostolatu in dobrodelnosti, naj vsi bratje in sestre prispevajo po svojih možnostih. Krajevna bratstva naj poskrbijo za kritje stroškov svetov višje ravni.*

Tako rečeno se zdi preprosto, vendar ima svoje korenine v členih, ki so pred njim v Načinu življenja, zlasti v členih 11 (ločitev in pravo razmerje), 12, 13, 14, 15, 16 in 17. Kar se tiče potrebnih stroškov – bratstvo je resničnost, ki jo sestavljajo ljudje, ki živijo skupaj v duhu, čeprav ne v samostanu. Očitno je, da skupno življenje pomeni tudi stroške (vzgoja, besedila, sedež z ustreznimi stroški), in ker se dogaja znotraj družine, je prav, da (člen 26 – medsebojna odgovornost) vsi prispevajo, kolikor morejo. Ampak (Vodilo o tem govori v členih Načina

življenja) bratstvo ne živi v škatli, izolirani od sveta. To ni cilj bratskega življenja. Naše mesto in naša vloga sta v svetu. Tu nas Način življenja in Konstitucije vabijo, da uresničimo svoj poklic.

To je torej vabilo k uresničevanju bogoslužja, apostolata in dobrotelčnosti. Ali pri tem ne gre za prehajanje iz evangelija v življenje in iz življenja v evangelij (člen 4) na konkreten način? In za to je treba vložiti svoj čas, energijo, predanost, pa tudi določeno količino denarja. Dokler je denar sredstvo za to, ga ne smemo zaničevati, kot bi ga morali, če bi postal cilj našega življenja.

Ampak bratstvo je tudi vstavljeno v red, ki ima svoje strukture in ki ga Vodilo in Konstitucije pozivajo, da uresniči določeno služenje samemu redu (se pravi svojim članom). Tu je Vodilo vabilo bratstvom (in vsem njihovim članom):

Krajevna bratstva morajo PRISPEVATI za kritje stroškov bratstev na višji ravni.

Tako imamo dve ravni prispevka. V oklepaju: Običajno in da bi poenostavili stvari, sveti določijo najnižji znesek, ki ga mora vsak član plačati blagajniku bratstva, in če to ni pravilno pojasnjeno, se prispevek zdi kot davek ali dajatev in ne kot svoboden dar, kakor bi moral biti.

Prva raven se nanaša na bratski prispevek v bratstvu, ki prihaja od vsakega člana v skladu s tem, kar zmore. Če v celoti živimo po členu 11, bi moral biti prispevek vedno večji od »minimuma«.

Druga raven je tista, ki jo svet (in bratstvo) uporablja kot prispevek k stroškom svetov na višji ravni.

Če parafraziramo našega ustanovitelja: »Bratje, danes začnimo delati dobro, kajti do zdaj nismo storili še ničesar.«

Attilio Galimberti, OFS

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (54-56)

LIV.

Kako je sveti Frančišek zapovedal bratu Leonu umivati kamen.

Na gori La Verni se je sveti Frančišek nekoč pogovarjal z bratom Leonom in mu rekel: "Brat Ovčica, umij ta kamen z vodo." Brat Leon takoj uboga in umije kamen z vodo. Pa pravi sveti Frančišek z veliko radostjo in veseljem: "Umij ga z vinom!" In se je izvršilo. "Umij ga z oljem!" reče sveti Frančišek; in storjeno je bilo. "Brat Ovčica," pravi sveti Frančišek, "umij ta kamen z balzomom!" Brat Leon odgovori: "Oče predragi, kako naj na

tem pustem kraju najdem balzam?" Pa mu odvrne sveti Frančišek: "Vedi, brat Ovčica Božja, da je to kamen, kjer je sedel Kristus, ko se mi je prav na tem kraju prikazal. Zato sem ti rekel štirikrat: »Umij

ga in molči, ker mi je Jezus obljubil štiri posebne milosti za moj red. Prva je, da bodo vsi tisti, ki moj red iz srca ljubijo, in vsi bratje, ki bodo stanovitni, po milosti Božji srečno umrli. Druga je, da bodo vsi preganjalci tega reda očitno kaznovani. Tretja, da ne bo noben hudobnež mogel dalj časa ostati v tem redu, če bo vztrajal v svoji hudobiji. In četrta milost je, da bo ta red ostal do poslednjega dne.”

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

**LV.
Kako se je sveti Frančišek prikazal
bratu Leonu.**

Nekoč, ko je bil sveti Frančišek že odšel iz tega življenja, je brat Leon zahrepenel po tem, da bi videl svojega dragega očeta, ki ga je v dneh njegovega življenja tako pristrčno ljubil. Iz tega hrepenenja je bolj kot po navadi mrtvil svoje telo z molitvijo in postom in prosil z veliko gorečnostjo Boga, naj mu izpolni to željo.

Ko je tako vneto molil, se mu prikaže sveti Frančišek obdan z veličastvom, okrašen s perutmi, a na nogah in rokah je imel nohte, podobne orlovim krempljem, vse zlate. Ta čudovita prikazen je brata Leona povsem okrepčala in potolažila, da je začudeno rekel: “Moj častitljivi oče, zakaj si se mi prikazal v tako nenavadni podobi?” Pa mu odgovori sveti Frančišek: “Med milostmi, ki mi jih je podarilo in naklonilo Božje usmiljenje, so tudi te peruti, da onim, ki častijo ta sveti red in me kličejo v svojih potrebah in nadlogah, takoj hitim na pomoč; in da njihove duše in duše svojih bratov kar

v letu prenašam v nebeško blaženost. Tako veliki in močni pozlačeni nohti so mi dani zoper hudobnega duha in zoper zavržene brate tega svetega reda, da jih kaznujem s trdim in ostrim praskanjem ter z bridkim trpljenjem.”

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

**LVI.
Kako je brat Leon videl v sanjah
strašno prikazen.**

Nekoč je imel brat Leon v snu prikazen, kako se pripravlja poslednja sodba. Videl je, kako so angeli s trobentami in različnimi godali trobili in sklicevali na neki travnik začuda veliko množico. Na eno stran travnika je bila postavljena lestev, vsa rdeča, ki je segala od zemlje do neba, na drugi strani je stala lestev,

vsa bela, ki je segala od neba do zemlje.

Na vrhu rdeče lestve se je prikazal Kristus kot razžaljen in hudo jezen Gospod. Sveti Frančišek pa je stal nekaj klinov nižje od Kristusa; in šel je po lestvi navzdol in zaklical z močnim glasom in vnemo: “Pridite, bratje moji, pridite zaupljivo! Pridite in približajte se Gospodu, zakaj on vas kliče!”

Na klic in povelje svetega Frančiška so bratje prišli in se z velikim zaupanjem začeli vzpenjati po rdeči lestvi navzgor. Ko so bili že vsi gori, je padel eden s tretjega klina, drugi s četrtega, zopet drugi s petega in šestega; vsi so drug za drugim popadali, da ni več nihče ostal na lestvi.

Svetemu Frančišku se je nad tolikšno nesrečo njegovih bratov milo storilo. Kot milosrčen oče je prosil za svoje sinove Sodnika, naj jih sprejme iz usmiljenja.

Kristus pa pokaže svoje rane vse s krvjo oblite in pravi svetemu Frančišku: "To so mi storili tvoji bratje!"

A sveti Frančišek še nadalje prosi in stopi po kratkem premoru še nekaj klinov niže. Pokliče brate, ki so bili padli z rdeče lestve, in pravi: Pridite, vstanite, sinovi in bratje moji! Zaupajte in ne obupajte! Tecite k beli lestvi, stopite nanjo, zakaj po njej boste sprejeti v nebeško kraljestvo. Hitite, bratje, po očetovskem pouku k beli lestvi!"

In na vrhu te lestve se je prikazala v veličastvu Devica Marija, Mati Jezusa Kristusa, vsa usmiljena in mila; in sprejela je te brate, in šli so brez truda v nebeško kraljestvo.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa

54.-56. premišljevanje

Zadnje tri rožice iz tega sklopa pripoveduje brat Leon in jih večina sodobnih izdaj Rožic ne pozna; v nekaterih najdemo samo prvo od njih. Očitno gre za dodatek, ki je nastal naknadno in se je širil le v eni od vej prepisov. To pa ne odvzame nič njihovi zanimivosti in pomenljivosti.

Prva je preprosta anekdota o pokorščini, ko Frančišek daje bratu Leonu navidez nesmiselna naročila; to slednjič izzove Leonovo radovednost in Frančišek mu pojasni razlog za spoštovanje tistega kamna. Povezan je z Jezusom, ta pa je Frančišku dal štiri obljube. Ko je redu grozila ukinitve, je bilo Jezusovo zagotovilo, da bo red obstal do konca sveta, za brate velika tolažba. Morda rabimo tako tolažbo tudi danes.

Druga rožica govori o Leonovem hrepenenju po Frančišku in z nenavadnimi, skoraj gotso grotesknimi podobami kaže na njegovo očetovsko skrb za soprobrate, ki jih še kot poveljani varuje in spremlja na njihovi poti v nebesa.

Tretja rožica je teološko sporna, lahko pa jo razumemo na ozadju pobožnosti tistega časa. Jezus in Marija sta namreč prikazana kot dva nasprotna pola: strogi pravični sodnik in usmiljena odpuščajoča mati. Tisti čas očitno še ni mogel v Jezusu razbrati potez usmiljenja, ki ne bi izničile njegove pravičnosti. Do uvida iz okrožnice sv.

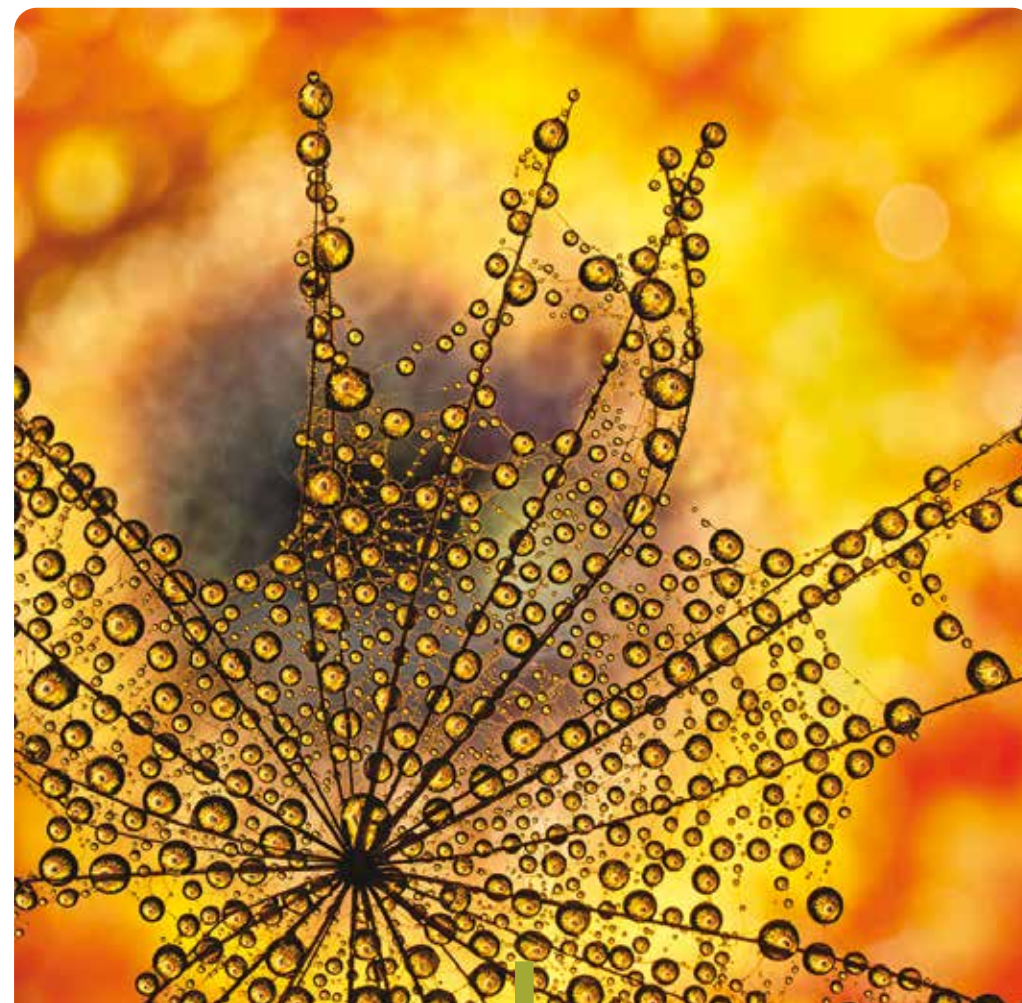
Janeza Pavla II. Dives in misericordia (Bogat v usmiljenju) je bilo tedaj še treba čakati nekaj stoletij. Zasilni izhod je bilo zatekanje k Mariji.

Leon, Frančiškov bližnji spremljevalec, prijatelj, tajnik in spovednik, je Frančiška preživel skoraj za pol stoletja, vendar ni imel večjega vpliva na razvoj reda, saj se je izrinjen in preganjan umaknil v neko samotišče. Umrl je pri Porciunkuli, pokopan pa je v baziliki sv. Frančiška.

Pregledal in odmeve napisal

br. Miran Špelič.

Se nadaljuje.

Romanje ob 110-letnici vseslovenskega romanja v Sveto deželo

september 1910 – februar 2020
pod vodstvom nadškofa
msgr. Stanislava Zoreta

Ko je spomladi leta 1910 knezoškof A. B. Jeglič povabil Slovence na romanje v Sveto deželo, je bil prepričan, da se bodo romarji odzvali v velikem številu. Napolnili so ladjo *Tirolka*, ki je romarje peljala iz Trsta v

Jafo, iz Avstrije v Turčijo. Da, iz Avstrije v Turčijo, ker je bil Trst takrat avstrijski, Jafa pa turška.

Ob 110-letnici tega romanja je Jegličev daljni naslednik nadškof msgr. Stane Zore z veseljem sprejel povabilo, da naj bi vodil to romanje pod vodstvom Komisariata za Sveto deželo v Sloveniji. Romarjev ni bilo 540, kot jih je bilo na ladji takrat, bilo pa jih je 190. Predhodnica romarjev je bila župnija Šentvid pri Stični, sledila je starozavezna skupina in še dve za Novo zavezo iz celotne Slovenije. Tako smo 21. februarja 2020 v skupni maši v Baziliki narodov v Getsemaniju obhajali somaševanje z

nadškofom, 11 duhovniki in 7 diakoni. V daljavi je že šumelo, prihajala so sporočila, da nekaterim romarjem iz okuženih držav že ni več dovoljen vstop v državo

Izrael. Nas te novice niso strašile, so pa napovedovale, da se res nekaj dogaja.

Romanje smo opravili do vseh potankosti, kot je klasičen program, ki zajema

celotno odrešensko zgodovino. Dodali smo tudi Sihem, Jakobov studenec in se srečali s Samarijani v njihovi shodnici. Prvič v dolgi dobi naših romanj – 40 let – pa se je zgodilo, da se nismo mogli kopati v Mrtvem morju. Razlog: prevelika razburkanost morja.

Mesec dni po vrnitvi gledam nazaj in vsako jutro znova mi iz srca privre zahvala Gospodu za varstvo na romanju in na celi poti od doma do povratka. Zahvaljen bodi Bog – Izraelov Sveti, ki si razprostrl peruti angelov nad nami, da so nas blagoslavljali z dežjem in soncem in z vsakršnim vremenom.

Malik al-Kamil – nepoznani sultan?

Ob srečanju v Abu Dabiju leta 2019 v Arabskih emiratih, ko sta si islam in krščanstvo segla v roke, je papež Frančišek spomnil na nekdanje srečanje na Vzhodu, na sv. Frančiška in sultana v Egiptu leta 1219.

Po 800 letih se spominjamo tega dogodka. Osvežiti je potrebno podobo tega srečanja in predstaviti oba moža, ki sta si prijazno zrla v oči. Zelo malo je zapisov zlasti o muslimanskem poglavarju, medtem ko jih je o sv. Frančišku kar nekaj. Kdo je bil ta mož, ki je sv. Frančiška prijazno sprejel in ga po srečanju prijazno odpustil?

Malik al-Kamil in dinastija Ajubidov

Družinsko ime sega nazaj do Širkuha in njegovih bratov. Spadali so v skupino Nura

ad-Dina, ki je osvojil Alepo in Damask ter s tem leta 1154 združil Sirijo. Leta 1153 so križarji ponovno osvojili Askalon in si podjarmili Egipt. Generala Širkuh in Ajub sta presenetila Nura ad-Dina in napadla Egipt ter ga leta 1164 osvojila.

Ajubov sin Salah ad-Din je postal naslednik obeh bratov v Egiptu. V krščanskih virih je znan kot »Saladin«. Bagdadski kalif ga priznava kot egiptovskega sultana.

Napetosti med Nurom ad-Dinom in Salahom ad-Dinom so se polagoma umirjale. Leta 1174 je Nur ad-Din vodil vojaški pohod nad Egipt in na poti tja umrl. Salah ad-Din se je povzpел na nasledstvo nad njegovim 11-letnim sinom in si pridobil podporo sirskih generalov.

Salah ad-Din ibn Ajub je tako zgodovinsko priznan kot pravi utemeljitelj dinastije Ajubidov. Njegovi nasledniki so vladali v Siriji, Palestini, Jordaniji in Egiptu med 12. in 13. stoletjem.

Darovi za Sveto deželo (december 2019 - januar 2020):

- 5 € Štefan Drnovšek
10 € Nevenka Berce, Rok Bojkovič, Neža Čuš, Bruna Dekleva, Vera Golob, Ana Gregor, Antonija Jerenec, Janez Kogovšek, Helena Kosar, Roza Kovač, Marija Mohorič, Milan Ošlak, Ana Ozbič, Marija Pavličič, Boris Platovšek, Andrej Razinger, Zinka Vadjal
15 € Tatjana Gorenjak, Marija Klopčič, Mira Kočar, Ana Marija Kozan, Marija Mavec, Terezija Ramovž, Marija Vilar
20 € Jernej Barat, Alojzija Bartulovič, Darja Belak, Marija Gantar, Matjaž Grčar, Irena Kavčič, Marko Kolar, Silvana Konjc, Zlata Kovač, Cvetka Kozole, Olga Koželj, Marija Križnič, Nikica Larisi, Ana Metelko, Marija Mihec, Marija Mirt, Nuša Mlinar, Ana Marija Muri, Meta Novak, Olga Papež, Katarina Pevec Stanjko, Ljudmila Regancin, Agata Smodiš, Matjaž Sporar, Erika Stanič, Marija Šavli, Barbara Šmid, Tatjana Trontelj, Anton Uršič, Ida Uzmah, Anica Vadjal
25 € Janez Butala, Stanislav Stanič
30 € Sabina Dolinar, Marija Grilc, Marijan Kogoj, Breda Marija Kokalj Limbek, Družina Martinčič, Ida Zupančič, Ivan Žitnik, Stanislav Dolšak, Zora Štrancar
40 € Andrej Ivančič, Leopold Prevodnik
50 € Marija Beršnjak, Samostan Mirna Peč Karmeličanke, Rozalija Kukar, Janez Mrak, Aleksandra Pangerc, Mitja Rihtaršič, Frančiška Rode, Silvana Šivic, Frančiška Turk, Rezka Zore
60 € Nika Beravs, Vlasta Globevnik
70 € Janja Škrabec
100 € Lilijana Arih, Angelca Kuralt, Družina Oblak, Alenka Poljšak, Anica Švab, Neznani darovalci
300 € Fred Breznik
500 € Martin Bezgovšek

3.400 € Skupaj

Malik al-Kamil in kristjani na Jutrovem

Po padcu Jeruzalema v letu 1187 je Saladin dovolil, da kristjani zapustijo mesto s plačilom odkupnine. Balian iz Ibilina in jeruzalemski patriarh sta plačala vsoto za približno 10000 kristjanov. Tudi al-Adil, oče Malika al-Kamila, je plačal odkupnino za 5000 kristjanov kot zahvalo Alahu, da so mesto osvojili. In vendar so mnogi kristjani ostali znotraj mestnega obzidja. V tistem času so bili kristjani v večini. Podatki kažejo, da so bili kristjani v Palestini v večini do 14. stoletja. Saladin in al-Adil se nista ukvarjala z latinci (katoličani) samo v deželi, ampak tudi na Sredozemskem morju. Križarsko ladjevje, predvsem ladjevje italijanskih pomorskih republik, je vedno znova oprezalo za muslimanskimi gospodarji. Da bi se Saladin zavaroval pred zalezovanji, je dal obnoviti svojo floto. Vojaški stroški so ob tem tako narasli, da mu je grozil bankrot. Vzpostavil je milejšo politiko: z Benečani se je spajdal in jim dal trgovske privilegije, kot npr. uporabo pristanišč v Siriji in Egiptu, in vzpostavil konzulate v več arabskih mestih. Benečane pa je prisilil, da niso smeli prevažati križarjev v Egipt.

Al-Adil in njegov sin Malik al-Kamil sta vzpostavila dobre odnose s križarji. Rihard Levjesrčni je dal Maliku al-Kamilu križarski naziv, ko je bil star šele 11 let.

Sultan in svetnik

Poglejmo še nazaj v davno leto 1219, konkretnije v 27 dni dolgo vojaško premirje na dan 29. avgusta. Do tega dne je veljalo: Kdor bo sultanu izročil glavo enega križarja, bo prejel en bizant (bizancium), zlatnik. Brat Iluminat in Frančišek Asiški sta izrabila premirje, da sta stopila v sovražno območje. Prijeli so ju, a prosila sta, da ju pri-

vedejo pred sultana. Ta dogodek se omenja v Frančiškanskih virih, prvi biografiji Tomaža Čelanskega (1C 57), v Legendi Maior sv. Bonaventure (LM 9,8), v pismu takratnega škofa v Akonu, Jakoba iz Vitryja (c. 32,14), v Kroniki Ernoula (Ern 37), kronista pete križarske vojne, in pri kasnejših avtorjih.

Frančiška so peljali k sultanu Maliku al-Kamilu. Moža sta se pogovarjala. Takoj si postavimo vprašanje: V katerem jeziku sta se sporazumevala? Jezik se tu ne navaja. Verjetno vsaj deloma v arabskem. Brat Iluminat je bi poprej že dve leti v Akonu in domnevamo lahko, da je obvladal nekaj arabščine. Tudi druga domneva je mogoča: Sultan naj bi imel tudi nekaj romanskega jezikovnega znanja, morda prav italijanskega, saj je imel trgovske posle z Benečani. Tudi ni izključeno, da bi znal nekaj francoščine, saj je Malik al-Kamil imel dobre stike z Ivanom Briennskim. Tudi za Frančiška je seveda mogoče, da je znal francosko, saj je v svoji mladosti

prepeval francoske junaške pesmi in njegov oče je trgoval s Francozi, Frančiškova mati »Madonna Pica« pa je bila po vsej verjetnosti doma iz Pikardije in je svojim sinom govorila francosko. Pogovori so šli verjetno v smer, da bi Frančišek sultana pripravil do tega, da bi sprejel krščanstvo, kar je sultan zavrnil. Sultan pa je verjetno povabil Frančiška, naj sprejme islam. Tu se omenja, da naj bi Frančišek uprizoril preizkus z ognjem, kakor se je zgodilo z mladeniči v ognjeni peči. Vendar tega preizkusa ne sprejemajo vsi razlagalci kot resničnega.

Duhovna korist tega srečanja je bila bogata za oba. Odkrila sta najprej spoštovanje drug do drugega. Muslimani so v Frančišku videli pravega kristjana, ki je ubog, neoborožen, skromen in ves predan veri v Kristusa. Frančišek pa je odkril, da to niso neverniki, da petkrat na dan molijo, se postijo in dajejo miloščino. Zato je kasneje svetoval bratom, ki so šli v misijone, naj z muslimani živijo v miru. Gotovo pa je za Frančiška bilo izredno sultanovo darilo to, da mu je dovolil, kakor tudi bratom, da smejo bivati na krajih, kjer je živel, trpel, umrl in od mrtvih vstal Jezus Kristus. Darilo, dovoljenje, brez pergamenta, podpisa, brez žiga in datuma ... velja še danes.

Ob sklepu velja obnoviti lik Malika al-Kamila, ki ni bil samo neki vojskovodja nasproti križarjem, ampak dejansko gospodar Jutrovega, gospodarstvenik, politik. V sebi pa je bil zelo duhoven človek in kot duhoven človek je prepoznal v Frančišku resnično svetega moža.

Povzeto po virih:

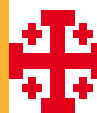
Im Land des Herrn (p. Peter)

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Priprava mila

iz milne osnove in iz koščkov mila, ki so ostali po uporabi

V času hude zdravstvene krize se vsak dan soočamo z novimi ukrepi, ki naj bi pripomogli k čimprejšnji zavezitvi širjenja novega koronavirusa. Eden izmed osnovnih in najpotrebnejših je gotovo skrb za ustrezno higieno rok. Že stari Egipčani so se umivali s pripravki, ki so spominjali na mila, več stoletij pa tudi naša civilizacija pozna milo kot sredstvo za umivanje.

Da bi si v teh časih prihranili nekaj poti (v trgovine) in nepotrebno izpostavljanje okužbi, si poskusimo milo pripraviti sami.

Milo nastane pri segrevanju rastlinskih olj (na primer kokosovega, oljčnega, ...) v vodni raztopini natrijevega ali kalijevega hidroksida, pri čemer poteče bazična hidroliza maščob ali umiljenje. Mila so kemijsko gledano soli, in sicer natrijeve ali kalijeve soli višjih maščobnih kislin. Postopek izdelave mila po reakciji umiljenja je nekoliko bolj zapleten, tako da sem raje izbrala dva preprostejša načina, primernejša za pripravo kar v domači kuhinji, saj uporaba nevarnih kemikalij ni potrebna.

Milo lahko izdelamo tako, da vzamemo že pripravljeno milno osnovo, ki jo raztalimo in oplemenitimo s poljubnimi dodatki ter s pomočjo kalupa po svoje oblikujemo.

Osnovo za izdelavo mila lahko kupimo v kateri izmed spletnih trgovin, ki prodajajo pripomočke za ustvarjanje (na primer

hobbyart.si). Ravno tam lahko kupimo tudi barve za mila, ki pa niso nujno potrebne. Prav pride tudi steklenička poljubnega eteričnega olja za lepši vonj mila. Kot kalup, v katerega vlijemo raztaljeno milno osnovo, lahko uporabimo kar model za peko mafinov. Pripravimo vodno kopel in na njej med mešanjem raztalimo poljuben kos milne osnove. Ko se vsa raztali, med mešanjem dodamo nekaj kapljic poljubnega eteričnega olja (na primer olje vrtnice ali sivke) in po želji nekaj kapljic barvila. Vse skupaj na hitro premešamo in vlijemo v kalupe. Pustimo na sobni temperaturi kak dan ali dva, da se milo strdi, nato pa tako pripravljene kose mila vzamemo iz kalupa in jih že lahko uporabimo.

Lahko pa uberemo še nekoliko bolj ekološko pot in izdelamo svoje milo iz koščkov že uporabljenih mil, ki jih raztalimo in spet po svoji želji obdelamo ter oblikujemo v ponovno uporabne kose mila. Manjše koščke že uporabljenih mil narežemo ali nastrgamo in jih v posodi na vodni kopeli raztalimo kot pri postopku z milno osnovo. Med mešanjem po želji dodamo kapljice barvila in eteričnih olj. Ko se zmes dobro raztali, jo vlijemo v kalupe in spet pustimo, da se strdi, ter uporabimo.

Helena OFS

Nagradni okvir

Poiščite sedem besed s šestimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Zaradi lažjega reševanja je nekaj črk že vpisanih. Če nato posamezne črke s pomočjo številke prenesete v okvir na robu lika, boste na osenčenih poljih od 1 do 34 prebrali rešitev – misel sv. Frančiška Asiškega.

1. star izraz za vojaka,
2. privlačna izletniška točka pri Laškem, na grebenu med Maličem in Pernicami (784 m),
3. prebivalci avtonomne in suverene republike v sklopu Ruske federacije, ki leži na območju severnega Kavkaza (glavno mesto Grozni),
4. majhen ptič pevec,
5. osrednje slovensko Marijino svetišče na Gorenjskem,

Geslo uganke ►					1	2	3	4
27	28	29	30	31	32	33	34	5
26	1 9	2	3 15	4	5 21	6	7 7	6
25	18	31	11	8	33	25	34	7
24	2	3	Č	4	16	10	8	
23	28	17	5	19	22	12	9	
22	A	27	14	20	29	32	10	
21	23	26	24	6	13	30	1	11
20	19	18	17	16	15	14	13	12

6. majhni kroglasti predmeti, ki se uporabljajo pri golfu, tenisu in namiznem tenisu,

7. slovenski pisatelj in časnikar (Josip, 1844-1881), avtor zgodovinske povesti Jurij Kozjak, slovenski janičar in številnih drugih del.

Sestavil: Matej Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi: **BOG SE JE UČLOVEČIL, DA BI NAS S SVOJO SMRTJO NA KRIŽU ODREŠIL.**

Na uredništvo ste poslali 17 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Dominika Tibaut**, Tomšičeva ul. 23, SI-9000 Murska Sobota.
2. nagrada: **Igor Sladič**, Mestne njive 4, SI-8000 Novo mesto.
3. nagrada: **Antonija Mikelj**, Zoisova 5, SI-4000 Kranj. Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. junij 2020. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Frančiškansko intelektualno izročilo;
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Christian Gostečnik OFM NAJGLOBLJI IZZIVI LJUBEZNI

Ljubezen je temeljna gonilna sila človeškega razvoja in obenem najmočnejši nagon, ki ga vsak posameznik na svojski način hoče uresničiti v življenju. Za ljubezen smo pripravljeni in sposobni narediti več kot za katerokoli drugo željo ali potrebo. Zato ustvarjamo odnose, v katerih biva ljubezen, zato ustvarjamo partnerstva in zato ustvarjamo družine. Z gotovostjo lahko torej trdimo, da je družina zares najbolj prilagodljiva izmed vseh človeških institucij, saj je lahko vedno – in tudi je – zibelka in žarišče ljubezni, ki nas vodi skozi življenje. In ko je najtežje, je ljubezen, prežeta z molitvijo, edina sila, ki nas lahko pripelje do razrešitve še tako težkih zapletov.

format 15 × 20,5 cm
trda vezava
obseg 408 strani
cena 20 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

